

நிமிர்வு

ISSN 2579-2113

அரசியல் சமூக பொருளாதார செயற்பாட்டிற்கும்

facebook.com/nimirvu

youtube.com/nimirvu

www.nimirvu.org

பார்வை-62

பாங்குணி, 2023

பக்கங்கள்-24

விலை - ரூபா 20.00

தமிழ்மக்கள் கோரும் பொதுவாச்செழுப்பு

- முமிதான இயக்கமே காலத்தின் தேவை
- சிங்கள பெளத்தத்திடம் நாம் இழந்த நாடு
- வளமான வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் தொழில் நுட்பவியல் கல்லூரிகள்

இருப்பு—இந்து—நிமிர்வு

பூமிகான இயக்கமே சாலைத்துண் தேவை

தொகுப்பு - அமுது

யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கனடாவிற்கு குடிப்பெயர்ந்த வயதான பெண்ணொருவர் தங்கள் குடும்பத்துக்கு சொந்தமான காணியை இங்கே உள்ள நிலமற்றோருக்கு பிரித்து வழங்கிய செயற்பாடு கடந்த மாதம் பலரது கவனத்தையும் ஈர்த்திருந்தது. வேலனை - கரம்பொன் மேற்கை சொந்த இடமாகக் கொண்ட வரதா சண்முகநாதன் என்பவரே தங்களுக்கு சொந்தமான காணியை 9 குடும்பங்களுக்கு தலை 2 பரப்பு வீதம் பகிர்ந்தனித்துள்ளார்.

தெரிவு செய்யப்பட்டவர்களுக்கான காணி உறுதி வழங்கும் நிகழ்வு 18.02.2023 மேலை - கரம்பொன் முருகமூர்த்தி ஆலய மண்டபத்தில் அப்பகுதியின் கிராம சேவையாளர் புருசோத்தமன் தலைமையில் நடைபெற்றுள்ளது. குறித்த வேலைத் திட்டத்தை வரதா சண்முகநாதன் அவர்களின் வேண்டுகோளிற்கிணங்க அவரிடம் படித்த மாணவன் கரம்பொன் மேற்கைச் சேர்ந்த ச. சிறீங்கநாதன் ஆசிரியரும் வேலனையைச் சேர்ந்த செந்தூரன் இராமேஸ்வரனும் சிறந்த முறையில் செய்து முடித்துள்ளார்கள்.

காணியை பகிர்ந்தனித்த வரதா சண்முகநாதனிடம் பேசிய போது,

ஊரில் இருந்த போது ஆசிரிய ராக பணியாற்றிய தான் காந்திய கொள்கைகளால் சிறுவயது முதலே ஈர்க்கப்பட்டதாக கூறுகிறார். “50 ஆண்டு கணக்கு முன்னரே நாட்டை விட்டு நானும் கணவரும் வெளியேறினோம். இப்போது எனக்கு 89 வயது. கடந்த 2 ஆண்டுகளுக்கு முன் எனது காணியை ஊரில் உள்ள ஏழை மக்களுக்கு தானம் செய்யும் எண்ணம் ஏற்பட்டது. வேலனை கரம்பொனில் உள்ள எனது கணவருக்கு சொந்தமான நிலத்தை ஏழை எளிய மக்களுக்கு கொடுக்க விருப்பம் இருந்தாலும் எனது வயது,

உள்ளிட்ட காரணங்களால் எவ்வாறு நிலத்தை பகிர்ந்தனிப்பது என்பது தொடர்பில் எவ்வித செயற்பாடும் இடம்பெறாமலே இருந்தது. நான் கனடாவில் இருந்து கொண்டு எப்படி அதனை நிறைவேற்றுவது என்பது தொடர்பில் நெருக்கடி ஏற்பட்டது. பின் எனது மாணவனின் துணையுடன் இந்தப் பணியை பல்வேறு சிக்கல்களையும் தாண்டி செய்து முடித்துள்ளேன். முதலில் அங்கே எமது காணிகளை அடையாளம் காண்பதே பெரும் பிரச்சினையாக இருந்தது. கிணறு, மரங்களை வைத்தே குறித்த காணிகளை அடையாளம் கண்டார்கள். பின் சட்டத்தரணி, பிரதேச செயலகம், கிராமசேவகரின் ஒத்துழைப்புடன் இப்போது காணிகள் தெரிவு செய்யப்பட்டவர்களிடம் சட்டப்படி முறையாக கையளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.” கனடாவில் இவர் தனது 87 ஆவது வயதில் முதுகலை பட்டத்தினை பெற்று பலருக்கு முன்மாதிரியாக விளங்குகிறார். அங்குள்ள முன்னணி ஊடகங்களில் நன்கு அறியப்பட்டவர்.

இதற்கு முன்னரும் ஒரு சில புலம் பெயர்ந்தவர்கள் இங்குள்ள ஏழை மக்களுக்கு காணிகளை இலவசமாக வழங்கியிருந்தாலும்,

இப்போதுள்ள நிலையில் நிலத்தை நன் கொடையாக வழங்குதல் முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இந்நிலைமை மேலும் ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும்.

தமிழ் மக்கள் தேசமாக இருப்பதன் அடிப்படையே நிலமாகும். ஆனால் இன்று நிலம் இல்லாத மக்கள் ஆயிரக்கணக்கில் இங்கே வாழ்ந்து வரும் நிலையில் பயன்படுத்தப்படாத ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் காணிகளும் இங்கே உள்ளமை தான் துயரமானது. சாதி ஒடுக்கு முறைக்கும் நில உரிமைக்கும் நேரடித் தொடர்பு உள்ளது.

இப்போதும் வயாவிளான், தெல்லிப்பழை, பலாலி, மாவிட்டபுரம் போன்ற இடங்களில் இராணு வத்தினரால் விடுவிக்கப்பட்டுள்ள காணிகளில் ஏராளமானவை மக்களின் யயன்பாடின்றியே உள்ளன. இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் யாழ் மாவட்ட இராணுவ அதிகாரி ஒருவர் பின்வருமாறு கூறியிருந்தார்: “காணிகளை விடுவிக்க சொல்லி கேட்டு குறிப்பிடத்தக்களவான மக்கள் போராட வருகின்றார்கள். ஆனால், விடுவிக்கப்பட்ட பல காணிகளில் மக்கள் குடியேறாமல் அக்காணிகள் எவ்வித பயன்பாடுமின்றி உள்ளன.” இந்த முரண் தொடர்பில் தமிழ் மக்கள் தேசமாக தமது பார்வையை செலுத்த வேண்டும்.

வலிகாமத்தில் உள்ள நலன்புரி முகாம்களில் வாழ்ந்த மக்களில் நான்கில் ஒரு பகுதியினருக்கு பலாலி, வசாவிளான், காங்கே சன்துறை, மயிலிட்டி போன்ற இடங்களில் சொந்தமாக ஒரு துண்டு காணி கூட இல்லை. இவர்கள் முன்பு கூலி தொழிலாளராகவோ, வாடகை வீடுகளில் வசிப்பவர்களாகவோ இருந்து ஸ்ளார்கள். சுன்னாகம் நலன்புரி முகாமொன்றில் கடந்த ஜந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் நிமிர்வு இதழுக்காக வயதான அம்மா ஒருவரோடு உரையாடிய போது, மயிலிட்டியில் இருந்து மூன்று வயதில் தனது மகளுடன் போட்டிருந்த உடுப்புடன் இடம்பெயர்ந்ததாகவும் தற்போது மகளுக்கு நான்கு பிள்ளைகள் இருப்பதாகவும் சொன்னார். மூன்று தலைமுறைகள் இப்படியான சிறு முகாம்களில் எப்படி வாழ்வது என்று வினவினார். இந்நிலை இந்த மக்களுக்கு இப்போதும் தொடர்கிறது. அரசோ இந்த மக்களுக்கு காணி

வழங்குவதற்கான எவ்வித முன்னெடுப்புகளை யும் செய்யவில்லை.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு துண்டு காணி கூட இல்லாமல் 14,862 குடும்பங்கள் வாழ்ந்து வருவதாகவும், கிளிநோச்சியில் 4,512 குடும்பங்கள் எந்த காணியும் இல்லாமல் வாழ்வதாகவும் மாவட்ட செயலக புள்ளி விபர தகவல்கள் தெரிவிக்கின்றன. உண்மையான தொகை இன்னும் கூடவாக இருக்கலாம். ஒரு மனிதனின் அடிப்படை உரிமைகளில் ஒன்றாக நிலமும், வீடும் இருக்கிறது. இந்த அடிப்படைகளின் மீது தான் ஆரோக்கியமான சமுதாயம் கட்டமைக்கப்படுகிறது. சொந்தமான வாழிடம் இல்லாமல் மனிதனின் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சி எவ்வகையில் சாத்தியம்?

முன்று தலைமுறைகள் இப்படியான சிறு முகாம்களில் எப்படி வாழ்வது என்று சொன்னார். இந்நிலை இந்த மக்களுக்கு இப்போதும் தொடர்ச்சிருது

ஒரு பக்கம் பொருளாதார நெருக்கடி இலங்கையில் உச்ச கட்டத்தை அடைந்துள்ளது. பாடசாலைக்கு செல்லும் வறிய நிலையில் உள்ள மாணவர்களில் பலர் காலை உணவைக்கூட சாப்பிடாமல் செல்லும் நிலை ஒரு புறம், குடும்பங்களில் சத்தான உணவுக்கு செலவழிக்கும் பணம் மிகவும் குறைவடைந்துள்ளது இன்னொரு புறம். இதனால் ஊட்டச் சத்து குறைபாடுள்ள நிலையில் பிள்ளைகள் வளரும் நிலை உள்ளது. இதற்கும் காணிப் பயன்பாட்டுக்கும் நெருங்கிய தொடர்புள்ளது.

வறிய நிலையில் உள்ள ஒவ்வொரு குடும்பத்துக்கும் குறிப்பிட்ட அளவான காணிகள் இருந்தால் கூட அதில் இயற்கையில் கிடைக்கும் இலை வகைகள், மூலிகைத் தாவரங்களை

(05 ஆம் பக்கம் பார்க்கவும்)

தமிழ் ஊடகத் திரட்டு,
லக்கமிகட்டும்,
ஞானபால்கரோதய சனசமூக நிலைய வீதி,
கல்வியங்காடு, யாழ்ப்பாணம்.

மின்னஞ்சல்: nimirvueditor@gmail.com

இணையம்: www.nimirvu.org

தொலைபேசி இல: 0212232121

இருச்சிர்யர் பார்வை

தொடரும் பெளத்த மயமாக்கல் - முலோபாயமில்லாமல் நகர்கிறதா தமிழர் தேசம்?

நெடுந்தீவில் வெடியரசன் கோட்டை, திருகோணமலையில் கன்னியா - வெந்நீருற்று பிரதேசம் போன்றவை திட்டமிட்ட பெளத்த ஆக்கிரமிப்புக்குள் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளன. யாழ்ப்பாணம் - வலிகாமம் வடக்கு தையிட்டி பிரதேசத்தில் உள்ள தனியார் காணியொன்றில் அமைக்கப்பட்டுவரும் திஸ்ஸ ரஜமஹா விகாரைக்கு இராணுவத்தளபதி சவேந்திர சில்வா கடந்தாண்டு அடிக்கல் நாட்டினார். இந்த விகாரையை அமைப்பதற்கு கடும் எதிர்ப்பு வெளியிடப்பட்டு கட்டுமானப் பணிகளை அனுமதிப்பதில்லை என வலி. வடக்கு பிரதேச ஒருங்கிணைப்புக் குழுக் கூட்டத்தில் ஏற்கனவே தீர்மானமும் நிறைவேற்றப்பட்டது. விகாரை கட்டுமானப் பணிகளுக்கு தடை விதிக்கக் கோரி நீதிமன்றில் வழக்கும் தாக்கல் செய்யப்பட்டு நிலுவையில் உள்ளது. இந்நிலையில் தான் எதையும் மதிக்காத இராணுவத்தளபதி அடிக்கல் நாட்டினார்.

அதே போல் தமிழ் மக்கள் செறிந்து வாழும் நாவற்குழியில் விகாரையொன்று கட்டப்பட்டு அதற்கு 19.03.2023 அன்று இராணுவத்தளபதி கலசம் வைத்தார். இதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து தமிழ்த் தேசிய மக்கள் முன்னணியினர் போராட்டம் மேற்கொண்டனர்.

இதே போல் மூல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் குருந்தூர் மலையில் நீதிமன்ற தடையுத்தரவையும் மீறி விகாரை அமைத்து இறுதிக் கட்டத்தை அடைந்துள்ளது. தமிழ் மக்களின் அரசியல் பிரதிநிதிகளின் கடுமையான எதிர்ப்பையும், சட்டத்தையும் மீறி அங்கே கட்டுமானப் பணிகள் தொடர்ந்த வண்ணம் உள்ளன. தொல்லியல் திணைக்களம் குறித்த அடாவடிக்கு முழுமையாக துணை நிற்கிறது. அரசற்ற தரப்பான தமிழ் மக்கள் செய்வதறியாத நிலையில் உள்ளனர். இலங்கையில் நீதித்துறை பேரினவாத அரசியல் மயப்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதற்கு குறித்த பெளத்த ஆக்கிரமிப்புக்கு எதிராக நீதிமன்றம் கட்டளை வழங்கியும் அதனை தடுத்து நிறுத்த முடியாத நிலையில் அல்லது விருப்பம் அற்ற நிலையில் நீதித்துறை உள்ளது.

ஆக்கிரமிப்புகள் தொடர்வதற்கு எதிராக சிறிய அளவிலான எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் தான் பதிவு செய்யப்படுகின்றன. தமிழ் சமூகம் திரண்டு இவற்றுக்கு கூட எதிர்ப்பு தெரிவிப்பதில்லை. இந்நிலையில் மக்களை மேலும் அரசியல் மயப்படுத்தி அவர்கள் மத்தியில் இவற்றை விளக்கி பொதுமக்களையும் இணைத்து வலுவான போராட்டங்களை நடாத்த வேண்டும். இன்னொரு பக்கம் நாடு கடுமையான பொருளாதார நெருக்கடிக்குள் சிக்கித் தவித்து வருகிறது. பிறக்கும் குழந்தையும் பல இலட்சம் கடனோடு பிறக்கிறது. ஆனாலும் சிங்கள அரசு இயந்திரத்தின் பூரண ஒத்துழைப்புடன் சிங்கள பெருந்தேசியவாதம் தமிழ் மக்களை ஒடுக்குவதில் தான் முனைப்பாக உள்ளது.

இதனை எதிர்கொள்ள எவ்வாறு ஒன்றாக சேர்ந்து இயங்கப் போகிறோம்? குழுநிலை வாதம், கட்சி அரசியல் என்பவற்றைத் தாண்டி ஆக்கப்படுவமாக எவ்வாறு செயற்பட போகிறோம்? கொடுரை இனவழிப்பில் போர் முடிந்து 13 ஆண்டுகள் கடந்த பின்பும் இன்னும் எங்களை சரியாக கட்டமைக்காமல் எவ்வளவு காலத்துக்கு இருக்கப் போகிறோம்? அரசாங்கமும், அரசு அதிகாரிகளும் அவர்களது அபிவிருத்தி திட்டங்களும், நிதி ஒதுக்கீடுகளும் சிங்கள தேசத்தை வளப்படுத்தி தமிழர் தாயகத்தை சிதைப்பதை மையமாக கொண்டதாகவே உள்ளன.

தமிழ் மக்களுக்காக அரசியல் செய்யப் புறப்பட்ட தமிழ்த் தேசியக் கட்சிகளை சேர்ந்த அரசியல்வாதிகளும் இப்படியான பொதுவான பிரச்சினைகளுக்கு கூட ஒன்றாக குரல் கொடுக்க தயாரில்லாத நிலை தான் தொடர்கிறது. எங்களது மக்களது வளர்ச்சிக்காக எங்கள் மக்களின் நலனில் அக்கறை கொண்டவர்களாக எமது தேசத்தை வளர்க்கும் உணர்வு கொண்டவர்களாக நாம் திட்டங்களை வகுக்க வேண்டும். தமிழ் மக்களின் மேன்மைக்கான, விடிவுக்காக முலோபாய ஆவணமொன்றை அரசியல் கட்சிகள், சிவில் சமூக அமைப்புகள், புலம்பெயர்ந்து வாழும் செயற்பாட்டாளர்கள் பொதுமக்களை இணைத்து உருவாக்க வேண்டும். அப்படி உருவாகும் ஆவணத்தை மூலமாக வைத்து அடுத்த கட்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ள வேண்டும்.

கன்டா வாழ் பெண்மனியான வரதா சண்முகநாதன் தங்களுக்கு சொந்தமான காணி உறுதிகளை தெரிவு செய்யப் பட்டவர்களுக்கு வழங்கிய காட்சி....

அவர்கள் பெற்றுக் கொள்ள முடியும். மேலும், மரக்கறிப் பயிர்களை வளர்ப்பதாடாகவும், ஆடு, மாடு, கோழி என கால்நடைகளை வளர்ப்பதாடாகவும் தாவர ஊட்டச் சத்துக் களையும் முட்டை, பால், இறைச்சி என புரத சத்துக்களையும் அவர்கள் பெற்றுக் கொள்ள முடியும். அது எமது மக்களை தன்னிறைவுப் பொருளாதாரத்தை நோக்கி நகர்த்தும்.

புலம்பெயர்ந்த மக்களின் காணிகளில் ஒரு தொகுதி முறையாக பராமரிக்கப்பட்டு வந்தாலும் ஏராளமானோரின் காணிகள் முறையாக பராமரிக்கப்படாமல் பற்றைகள் வளர்ந்து புதர் காடுகளாகத் தான் காட்சியளிக்கின்றன.

தாயகத்தில் சிங்கள பேரினவாத ஆட்சியாளர்களால் தமிழ் மக்களின் காணிகள் அபகரி க்கப்படுவதை எதிர்த்து மக்கள் போராடி வருகிறார்கள். அப்படிப் போராடிப் பெற்ற காணிகள் பயன்பாடற்றுக் கிடப்பது அந்தப் போராட்டத்தை மலினப்படுத்துவதாக முடியும். இந்த முரணை நிவர்த்தி செய்வதற்கான வேலைத்திட்டம் ஒன்று உருவாக்கப்பட வேண்டும். அந்த வேலைத்திட்டம் பயன்படுத்தப்படாது இருக்கும் காணிகளை காணிகளற்றவர்களுக்கு பிரித்துக் கொடுப்பதையும், மீதமிருக்கும் காணிகளை விவசாயம், கைத் தொழில் போன்ற பொருளாதார நடவடிக்கைகளுக்கு பயன்படுத்தும் திட்டங்களையும் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

இன்று நாடு எதிர்நோக்கியுள்ள பெரும் பொருளாதார நெருக்கடியால் இங்குள்ள ஒவ்வொரு குடும்பமும் பெரும் பிரச்சனைகளை எதிர்கொண்டுள்ளார்கள். இந்நிலையில் சொந்த

மாக நிலமில்லாத மக்களின் நிலைமையை சிறிது யோசித்து பாருங்கள். ஆகவே புலம் பெயர்ந்துள்ள எம் உறவுகள் இங்கே உள்ள எம் மக்களுக்கு குறைந்தது குத்தகை அடிப்படையிலாவது காணிகளை வழங்கி குறைந்த பட்சம் விவசாய பயிர் செய்யவாவது உதவ வேண்டும். அல்லது தங்கள் காணிகளை இங்குள்ள ஏழை மக்களுக்கு தானமாக வழங்க முன்வர வேண்டும்.

ஒரு சில புலம்பெயர்ந்தோர் தாயகத்தில் உள்ள தங்கள் காணிகளை இங்குள்ள வறுமையில் வாடும் குடும்பங்களுக்கு விவசாயம் செய்வதற்கு வழங்கி அவர்களின் விவசாய முதலீடுகளுக்கும் தங்கள் பணத்தை வழங்கி பின் முதலை பெற்றுக் கொண்டு இலாபத்தை முயற்சியாளர்களிடமே வழங்கி விடுகின்றனர். இப்படியான நிலைமை சில இடங்களில் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இது மேலும் ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும், பரவலாக்கப்பட வேண்டும்.

தாயகத்தில் எந்த ஒரு காணியும் வெறுமையாகவோ, பற்றைகள் படர்ந்தோ இருக்க கூடாது. இங்குள்ள ஒவ்வொரு காணியும் ஏதோ ஒரு வகையில் பொருளாதார ரீதியாக பயன்பெறக் கூடியளவு இருக்க வேண்டும்.

இந்த நேரத்தில் இந்தியாவில் பல புரட்சிகர மாற்றங்களை ஏற்படுத்திய பூமிதான் இயக்கம் பற்றி அறிந்து கொள்வோம். பூமிதான் இயக்கம் அல்லது நிலக்கொடை இயக்கம் என்பது காணிகளை வைத்திருக்கும் உரிமையாளர்கள் தங்கள் காணிகளின் ஒரு பகுதியை நிலம் இல்லாத ஏழை மக்களுக்கு

கொடையாக வழங்கிய சமூக இயக்கமாகும். இது இந்தியாவில் 1951ஆம் ஆண்டு வினோபா பாவே வால் (Vinoba Bhave) தொடங்கப்பட்டது. அரசாங்கம் ஏழைகளுக்கு காணிகளை இலவசமாக வழங்கப் போவதில்லை. காணிகளை வைத் திருப்பவர்கள் தாங்களாகவே முன்வந்து நிலங்களை கொடையாக அளிக்க வேண்டுமென கோரி னார். இதனை கேட்டு பெருந்தொகையானோர் நிலங்களை கொடையாக அளிக்க முன்வந்தனர். அது பின் பெரியதொரு பூமிதான் இயக்கமாக வளர்ச்சியடைந்தது. வினோபா பாவே இந்தியாவெங்கும் நடை பயணம் செய்து நிலக் கொடை இயக்கத்துக்காக பிரச்சாரம் செய்தார். அவருடைய சர்வோதயா ஆச்சிரமம் இவ்வியக்கத்தை ஒருங்கிணைத்து நடத்தியது. ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள் இவ்வியக்கத்தால் கொடையாக சேகரிக்கப்பட்டன. 70,000 ஏக்கர் நிலங்கள் தானமாகப் பெறப்பட்டு 53,000 குடும்பங்களுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டது. தமிழ் நாட்டிலும் பூமிதான் இயக்கத்துக்கு ஆயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்களை கொடையாளர்கள் வழங்கினார்கள்.

பூமிதான் நாள் முதன் முதலில் 1951

சித்திரை 18 ஆம் நாள் கொண்டாடப்பட்டது. இராமச்சந்திர ரெட்டி என்பவரால் பூமிதான் இயக்கத் தந்தை வினோபா பாவே முன்னிலையில் இந்த இயக்கத்திற்கு நூறு ஏக்கர் நிலம் இந்நாளில் தானமாக வழங்கப்பட்டது.

பூமிதான் இயக்கம் செயல்படத் துவங்கிய இந்நாள் பூமிதான் நாளாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. சித்திரை 18 ஆம் திகதியை தொடர்ந்து தாயகத்திலும் புலம்பெயர்ந்த தேசங்களிலும் வாழும் தமிழர்கள் இது தொடர்பான முன்னெடுப்புகளை எடுக்க வேண்டும் என்று தாழ்மையாக கேட்டுக் கொள்கிறோம். புலம்பெயர்நாடுகளில் வளமோடு இருக்கும் எம் மக்கள் இங்குள்ள ஏழை மக்களுக்கு தங்கள் காணிகளை தானமாகவோ அல்லது குத்தகைக்கோ வழங்கி அவர்களும் பொருளாதார ரீதியாக முன்னேற வழியமைக்க வேண்டும். காணிகள் பெருமளவில் இருந்தால் பெரிய கூட்டுப் பண்ணைகள் அமைத்து எமது இளையோரின் எதிர்காலம் சிறப்பாக அமைய வேலைவாய்ப்புகளை வழங்கலாம். அல்லது சொந்தமாக விவசாயம் செய்ய ஊக்குவிக்கலாம். எல்லாவற்றுக்கும் நிலமே அடிப்படையானது.

(20ஆம் பக்க தொடர்ச்சி)

அழுத்தம் வெளியிலிருந்து வரவேண்டும். இலங்கையில் நடந்த முக்கியமான அரசியல் மாற்றங்கள் எல்லாம் வெளியுலக அழுத்தங்கள் ஊடாகவே நிகழ்ந்துள்ளன. 13 ஆம் திருத்தம் இதற்கு ஒரு சிறந்த உதாரணம். பொருளாதாரப் பிரச்சனையின் விளைவாக சர்வதேச நானை நிதியத்தின் அழுத்தம் காரணமாக இன்று நடக்கும் அரசியல் மற்றும் பொருளாதார மாற்றங்கள் இன்னோர் உதாரணம்.

ஆகவே பொதுவாகக்கெடுப்பை நடத்துவதற்கான அழுத்தம் இப்பொழுது சனாதிபதிக்கு இல்லை என்பது இன்றைய யதார்த்தமாக இருந்தாலும் இந்த நிலைமை மாறாது என்பது முடிந்த முடிவன்று. அதேவேளை இந்த நிலைமையை மாற்ற தமிழ் மக்கள் அரசியல் ரீதியாக நடவடிக்கைகளை எடுக்க முடியாது என்பதுவும் தர்க்கர்தியான முடிவாக இருக்க முடியாது. அரசியல் அமைப்பில் அனுமதிக்கப்பட்ட ஒன்றைத்தான் தமிழ் மக்கள் கோரு

கிறார்கள். சட்டத்தால் அனுமதிக்கப்பட்ட ஒன்றுக்கு சிறிலங்கா சனாதிபதி இணங்காமல் இருக்கும் பட்சத்தில் அவருக்கு எதிரான போராட்டங்களை முன்னெடுப்பதற்கு தமிழ் மக்களுக்கு எல்லாவிதமான உரிமையும் உண்டு. அந்தப் போராட்டத்தின் ஒரு பகுதிதான் வடக்கிலிருந்து கிழக்கு நோக்கிய பேரணியும் அதன் பிரகடனமும்.

சர்வதேச சமூகத்திற்கு தமிழ் மக்கள் தமது கோரிக்கையை எடுத்துச் செல்வதாயின் சர்வதேச சமூகத்தில் நடத்தப்பட்ட பொதுவாகக்கெடுப்புகள் தொடர்பாக நாம் விளங்கிக் கொள்வது அவசியம். அதன் பிற்பாடே அந்தப் பொதுவாகக்கெடுப்புகள் எவ்வாறு எமது அரசியற் குழலுக்கு ஏற்றவாறு மாற்றப்படலாம் என்று ஆராயப்பட முடியும். அந்தவகையில் ஏனைய நாடுகள் சிலவற்றில் நடந்த பொதுவாகக்கெடுப்புகள் பற்றியும் அதற்கு ஏதுவாக இருந்த அந்நாட்டு நிலைமைகள் தொடர்பாகவும் அடுத்த இதழில் பார்ப்போம்.

அடுத்த இதழில் தொடரும்...

பொமான வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும் தொழில்

நுட்பவியல் சுல்லூர்கள்

தொகுப்பு - கார்த்திகா

■ சுப்பையா பரமேஸ்வரன்

இலங்கையில் அனைத்து மாகாணங்களிலும் 9 தொழில்நுட்பவியல் கல்லூரிகளும், 30 தொழில்நுட்பக் கல்லூரிகளும் இயங்கி வருகின்றன. அதிலும் வடக்கு கிழக்கில் பழையானதும் முன்னணி வாய்ந்ததாகவும் யாழ்ப்பாண தொழில்நுட்பவியல் கல்லூரி காணப்படுகின்றது. இந்த கல்விக்கூடத்தின் பணிப்பாளராக சுப்பையா பரமேஸ்வரன் கடமை யாற்றி வருகிறார். இங்கு தை மாதத்தில் புதிய வகுப்புகளுக்கு விண்ணப்பங்கள் கோரப்பட்ட போதும் பல தொழில்சார் பாடநெறிகளுக்கு மாணவர்கள் விண்ணப்பித்தமை போதாமல் உள்ளது. போதுமான மாணவர்கள் விண்ணப்பித்த பாடநெறிகளுக்கு வகுப்புகள் ஆரம்ப மாகி விட்டன. மேலும் சில பயிற்சி நெறிகள் எதிர்வரும் காலங்களில் ஆரம்பிக்கப்படவுள்ளன. இந்த புதிய பாடநெறிகள் ஆரம்பம் தொடர்பிலான அறிவித்தல் பாமர மக்கள் மத்தியிலே அல்லது படித்த இளைஞர்கள் மத்தியில் சென்றடையாமல் இருக்கலாம். அரசாங்க திணைக்களத்தின் ஊடாக கொழும் பில் உள்ள பிரபல்யமான ஊடகங்கள் ஊடாக பாடநெறிகள் பற்றிய விளக்கங்கள் வழங்கப்பட்டு இருந்தாலும், அந்த விளம்பரங்கள் குறித்த மக்கள் கூட்டத்தை சென்றடையாமை ஒரு குறைபாடாக இருக்கின்றது. அப்படி சென்றடைந்தாலும் அவர்கள் இந்த வாய்ப்புகள் மீது அக்கறை இல்லாமல் இருப்பது மிகவும் வேதனைக்கு உரிய விடயமாகும். ஏனெனில் வளமான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ள தமக்கு முன்னால் உள்ள அரிய சந்தர்ப்பத்தை அவர்கள் அறியாமையால் தவற விடுகிறார்கள்.

க.பொ.த சாதாரண தரம் வரை படித்த பிள்ளைகள் அல்லது க.பொ.த சாதாரண தரம் வரை படித்தும் சித்தி அடையாத பிள்ளைகள் என்று ஒரு தரப்பினர் எமது சமூகத்தில் உள்ளனர். க.பொ.த சாதாரண தரம் படித்து

சித்தி அடைந்தவர்களில் ஒரு தொகுதியினர் க.பொ.த உயர்தரம் போகின்றனர். மிகுதி மாணவர்கள் படிப்புகளை கைவிட்ட நிலையில் செய்வதறியாது இருக்கின்றனர். இன்னொரு பக்கம் உயர்தரம் போகின்ற ஒரு பகுதி மாணவர்கள் சித்தி அடைகின்றார்கள். இதிலும் ஒரு பகுதி மாணவர்கள் பல்கலைக் கழகத்திற்கு செல்கின்றார்கள். மிகுதி ஒரு பகுதி மாணவர்கள் என்ன செய்வதென்று தெரியாது வீட்டில் இருக்கின்றார்கள். இவர்கள் தமது இலட்சியத்தை நோக்கி செல்ல முடியாது பின் தங்கிய நிலையில் காணப்படுகின்றார்கள்.

நாளாந்த பத்திரிகைகளில் இளையோர்கள் பல்வேறு குற்ற செயல்பாடுகளில் ஈடுபட்டு வருவதை காணக்கூடியதாக உள்ளது. ஒரு வயதுக்கு பிறகு பெற்றோர்களும் செய்வதறியாது உள்ளனர். அதன் விளைவாக குடும்ப கட்டமைப்புகளில் பல்வேறு பிரச்சினைகள் ஏற்படுகின்றன. இவ்வாறாக முதலாம் நிலை, இரண்டாம் நிலை கல்வி ஊடாக முன்னோக்கி செல்ல முடியாத மாணவர்கள் தொழில்நுட்பக் கல்லூரிகள் முன்றாம் நிலைக் கல்வியை வழங்குகின்றன. அங்கு வரும் மாணவர்களுக்கு சிறந்த வழிகாட்டலை வழங்கி அவர்களுக்கு பொருத்தமான தொழில் கல்வியில் சேர்த்து அவர்களின் இலட்சியங்களை அடைய உதவி செய்கின்றன. ஆனால் சிலருக்கு இந்தக் கல்வியை கற்பதற்கான நோக்கம் என்ன, எப்படி கற்க வேண்டும், இதற்கான தகுதி என்ன என்கின்ற விபரங்கள் தெரிவதில்லை.

சில பின்தங்கிய பிரதேசங்களில் காணப்படுகின்ற மாணவர்களுக்கு வானொலி, தொலைக்காட்சி வசதிகள் இல்லாமல் இருக்கலாம். அப்படியான மாணவர்களுக்கு இப்படியான தொழில் சார்ந்த கற்கை நெறிகள் இருப்பது தெரியாமல் இருக்கலாம். அவர்களுக்கு இந்த தகவல்களை கொண்டு சேர்ப்பதற்கு நாம் ஏதேனும் வழி செய்ய வேண்டும். யாழ்ப்பான தொழில்நுட்பவியல் கல்லூரியில் முழு நேரம், பகுதி நேரம் என அரசினால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சிறந்த போதனா ஆசிரியர்களால் கல்வி கற்பிக்கப்படுகிறது. இந்தக் கல்லூரியில் நூறு வீதமான வளங்கள் காணப்படாவிட்டனும் கல்வி யை சிறந்த முறையில் கொண்டு செல்லக்கூடிய போதிய சிறந்த வசதிகள் காணப்படுகின்றன. இங்கு நூற்றுக்கணக்கான கற்கை நெறிகள் உள்ளன. NVQ மட்டம் 4,5,6 ஆகிய எல்லா முழுநேரப் பாட நெறிகளுக்கும் ஆறுமாத கால தொழில்துறைப் பயிற்சி கட்டாயமானதாகும்.

பின்வரும் பிரிவுகளின் கீழ் ஏராளமான பாட நெறிகள் உள்ளன.

- விவசாய தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை மற்றும் கால்நடை வளத்துறை முழுநேர பாட நெறிகள்,
- மோட்டார் வாகன பழுதுபார்த்தல் மற்றும் பராமரித்தல் முழுநேர பாட நெறிகள்,
- தோல் பொருட்கள் மற்றும் பாதனைகள் துறை முழுநேர பாட நெறிகள்,
- கட்டட நிர்மாணத்துறை முழுநேரப் பாட நெறிகள்,
- தகவல் தொடர்பாடல் மற்றும் பல்லூடக தொழில் நுட்பவியல் துறை,
- இரத்தினக்கற்கள் மற்றும் ஆபரனங்கள் முழு நேரப் பாட நெறிகள்,
- மின் இலத்திரனியல் மற்றும் தொலைத்தொடர் பாடல் துறை முழுநேர பாட நெறிகள்,
- உலோக மற்றும் மென் உலோக பொறியியல் துறை முழு நேரப் பாட நெறிகள்,
- ஹோட்டல் தொழில் துறை முழுநேர பாட நெறிகள்,

- அலுவலக முகாமைத்துவ துறை முழுநேர, பகுதிநேர பாட நெறிகள்,
- குளிரேற்றல் மற்றும் வளிச்சீராக்கல் துறை முழுநேர பாட நெறிகள்,
- புடவை மற்றும் ஆடைகள் துறை முழுநேர பாட நெறிகள்,
- உணவு தொழில் நுட்பவியல் துறை முழுநேர பாட நெறிகள்,
- நிதியியல் மற்றும் வங்கியியல் முகாமைத்துவம் முழுநேர பாட நெறிகள்,

மேற்குறித்த தலையங்கங்களின் கீழ் பல வேறு பாட நெறிகள் உள்ளன. உதாரணமாக விவசாயத் தோட்டப் பயிர்ச்செய்கை மற்றும் கால்நடை வளத்துறையின் கீழ் உள்ள முழு நேர பாட நெறிகளை எடுத்துக் கொண்டால் நூற்று மேடை அபிவிருத்தி உதவியாளர், விவசாய உபகரண இயந்திரவியலாளர்களுக்கான சான்றிதழ், கள உதவியாளர்களுக்கான சான்றிதழ், கால் நடை வளர்ப்பு உதவியாளர், மலர் செய்கை மற்றும் நில அமைவு மேம்பாட்டு உதவியாளர், தாவர இழை வளர்ப்பு ஆய்வுகூட உதவியாளர், நீர்வாழ் உயிர்த் தொழில் நுட்பவியல் என பல்வேறு பாட நெறிகள் உள்ளன. ஆனால் இலங்கை முழுவதும் தொழில்நுட்பவியல் கல்லூரிகள் எல்லாவற்றிலும் மேற்குறித்த எல்லா பாட நெறிகளும் கற்பிக்கப்படுவதில்லை. சில நிலையங்களில் சில பாட நெறிகள் கற்பிக்கப் படுவதில்லை. குறித்த நிலையங்களை மாணவர்கள் அனுகி அங்கு கற்பிக்கப்படும் பாடங்களில் தங்களுக்கு பொருத்தமான பாட நெறிகளை தெரிவு செய்து படிப்பது தான் சிறந்தது.

அதற்குரிய சகலவிதமான வேலைத்திட்டங்களும் இங்கு இருக்கின்றன. இவற்றைக் கற்பதால் மாணவர்கள் தமது எதிர்கால வாழ்வை வளமுள்ளதாக ஆக்கிக் கொள்ளலாம். “ஆனால் இதனை உணர்ந்து பிள்ளைகள் வரா விட்டால் நாங்கள் என்ன செய்வது? அது தான் எங்களுக்கு இருக்கின்ற பிரச்சனை. இந்தப் பயிற்சி நெறியை முடித்தால் என்ன நன்மை என்று

யോവൻ കല്യാശ ഹാ നിപുണത്വ സംവർദ്ധന അമാനസംഘയെ
കിരാത്തു് മൈവല്കൾ മറ്റൊരു തീരണ്കൾ അപീരുന്തി അമുക്ക
MINISTRY OF YOUTH AFFAIRS & SKILLS DEVELOPMENT

**கார்டிக அனைத்து கா பினான் விரிவே டெகுர்சனலீன் நில
தொழில்நுட்பக் கல்வி, பயிற்சித் திணைக்களம்**
DEPARTMENT OF TECHNICAL EDUCATION & TRAINING

නාක්ෂණ විද්‍යාලය - ගාපනය තොழිල්නුට් පවියල් කල්ඹාරී - යාම්ප්පාණම් COLLEGE OF TECHNOLOGY JAFFNA

பிள்ளைகளுக்கு சொல்ல வேண்டும்.” என்று தெரிவித்தார் பரமேஸ்வரன். அவர் மேலும் தெரிவித்தவற்றை கீழே தருகிறோம்.

யാழ്പ്പാണത്തില് നാൻ മുൻനർ വേലെല
ചെയ്കിയ കാലത്തില് ഒരു മോട്ടാർ ചൈക്കിൾ
വൈത്തിരുന്തേൻ. അതില് ഇരുന്ത കാർപ്പറേറ്ററൈ
സത്തമ് ചെയ്വതற്കു യാழ്പ്പാണത്തില് കാർപ്പ
റേറ്റർ ആണന്തൻ എന്റു ഒരുവർ ഇരുന്താർ.
അവരിടമ് എതു മോട്ടാർ ചൈക്കിൾ കൊண്ടു
പോവതാണാല് മുതല് നാശേ കേട്ക വേண്ടുമ്.
അന്താവുകു അവരുടൈയ വേലെകു കേൾവി
ഇരുന്തതു. അതനുഠാക അവർ കുന്നിപ്പിടത്തക്ക
അണവുകു വരുമാനത്തൈയുമ് സ്റ്റി വന്താർ.
അവർ കാർപ്പറേറ്ററൈ മട്ടുമു കമ്മന്റി സത്തമ്
ചെയ്തു തരുവാർ. വേലെ മികവുമു നേർത്തിയാക
ഇരുക്കുമു. അതേപോൻ്റു ടയർ മാന്റ്രൂവതു ചക്കരമു
മാന്റ്രൂവതു എന്റു ഓവബാനു വേലെകുമു
പെയർ പോണവർകാൻ ഇരുന്താർകാൻ. ഇവബാനാൻ
വേലെക്കാൻ തകുതിയൈ അടൈവതെത്താൻ
നാമു തേചിയ തൊമ്പിയ തകൈമൈ ചാൻനിതമു
(NVQ) പെന്നുവതു എൻകിപ്രോം.

NVQ என்பது ஒரு துறையில் சிறந்து விளங்குவது, சிறப்புத் தேர்ச்சி அடைவது. இவ்வாறு இங்கு நிறைய கற்கைளாறிகள் நடக்கின்றன. தேசிய பயிலுனர் மற்றும் கைத் தொழிற் பயிற்சி அதிகாரசபை (NAITA)

யினர் நிறைய நிகழ்ச்சித் திட்டங்கள் செய்து கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவர்கள் தான் வேலையிடப் பயிற்சியைத் (On The Job Training) தருகிறார்கள். அதையும் முடித்து பரீட்சையையும் முடித்தால் ஒருவர் அரசு துறைக்கு போகலாம் அல்லது தனது சொந்த வீட்டிலேயே ஒரு தொழிலை ஆரம்பிக்கலாம். தனக்குத்தானே முதலாளியாக இருக்கலாம். வளமான வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்ளலாம். தற்போதைய சூழ்நிலையில் ஒரு மோட்டார் சைக்கிளில் கைவைத்தால் ஆயிரம் ரூபாவிற்கு மேல் கேட்பார்கள். ஒருநாளைக்கு பத்து மோட்டார் சைக்கிள் என்று பார்த்தால் பத்தாயிரம் ரூபாய் கிடைக்கும். திருத்தத்திற்கு ஜயாயிரம் போனால் மிகுதி ஜயாயிரம் ரூபாய் வீட்டில் இருந்தபடியே உழைக்கலாம்.

அதே போன்றதே அலுமினியம் தொடர்பான கற்கைநெரிகள். இன்று வீடுகளில் கதவு, ஜன்னல் எல்லாமே அலுமினியம் தான். இந்த அலுமினியப் பொருட்களை உருவாக்குவதை படிப்பதற்கு முன்று மாதமோ, ஆறு மாதமோ பயிற்சி இங்கே இருக்கிறது. இலத்திரனியலில் முன்று விதமான கற்கைநெரிகள் இங்கு இருக்கின்றன. அடுத்தது கட்டுமானத் துறை. கொழும்பில் துரிதகதியில் கட்டப்படும் மாடி கட்டிடங்களின் கட்டுமானத்தில் எங்களிடம் படித்தவர்கள் எத்தனையோ பேர் வேலை

பிள்ளைகள்

சூறுக்கிய சாலத்துவில்,
தசுந்த சான்றுதழி,
நல்ல வெணவாய்ப்பு,
கண்ணியமான சம்பளம்
இவை எங்கு கிடைக்கிறதோ
அங்கு போக வேண்டும்

செய்கிறார்கள். அவர்கள் நல்ல ஊதியத்தை பெற்றுக் கொள்கிறார்கள்.

அளவு மதிப்பீட்டு (quantity surveying) துறையில் NVQ level 5 முடித்தால் கட்டார், டோகா, ப்ரூனென் போன்ற இடங்களில் முன் றரை, நான்கரை இலட்சம் மாதச் சம்பளம் பெறலாம். அந்த சான்றிதழிற்கு நல்ல பெறுமதி இருக்கிறது. பலருக்கு அதனுடைய அருமை விளங்கவில்லை. இத்துறையில் படித்தவருக்கு இலங்கையில் பெறுமதி குறைவாக இருக்கலாம். ஆனால் வெளிநாட்டில் அப்படி இல்லை.

மேலும், குடிசார் பொறியியல் (civil engineering) இருக்கிறது. இதனைப் படித்தால் உள்நாட்டில் வேலை இருக்கிறது. தற்போதைய பொருளாதார சூழ்நிலை காரணமாக கட்டுமான நிலை கொஞ்சம் முடக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனாலும் எதிர்காலத்தில் நல்ல வேலைவாய்ப்பு இருக்கிறது. எங்களிடம் படித்த குடிசார் பொறியிலாளர் பிள்ளைகள் இவ்வளவு நாளும் ஒருவருக்கும் நேரம் இல்லை என்னும் அளவுக்கு வேலை செய்தார்கள். இதனுடாக பெரும் வருவாயை ஈட்டிக் கொண்டார்கள்.

அடுத்து வரைவு தொழில்நுட்பம் என்ற ஒரு துறையை தொடங்கப் போகிறோம். அது ஒரு கட்டிடம் கட்டுவதற்கு தேவையான வரைபடங்களை தயாரிப்பது சம்பந்தமானது. ஒரு வீடு கட்டுவது என்றால் அந்த வரைபடத்தினை பிரதேச செயலகம் அங்கீகரித்து அனுமதிக்க வேண்டும். நாங்கள் எப்படி வீடு கட்ட போகிறோம், எத்தனை ஜன்னல், எத்தனை அறை அவற்றின் நீள அகல உயரம் என்ன என்பவற்றை எல்லாம் போட்டு அந்தப் படம் அளவுப் பரிமாணத்துக்கு ஏற்ப தயாரிக்கப்பட வேண்டும். அதனை வைத்து தான் பிரதேசசெயலகத்துக்கு பொறுப்பான செயலாளர் அங்கீகரித்து வீடு கட்ட அனுமதிக்கிறார். அந்த படம் வரைவதற்கு இப்போது இருபதாயிரம் முப்பதாயிரமாவது கேட்பார்கள். அதற்கு அனுமதிப்பத்திற்கும் உள்ளவர்களிடம் தான் கீற வேண்டும். வரைபடவியலாளர்களுக்கு NVQ level 5 இருக்க வேண்டும் என்று பிரதேசசெயலகத்தில் கேட்கிறார்கள்.

எங்களுடைய கல்லூரிக்கு தொலைவில் இருக்கிற பிள்ளையை வந்து படிக்க சொல்ல முடியாது. ஆகவே நீங்கள் அதிக தூரம் பயணம் செய்து போக வேண்டாம். ஒரு குறுகிய தூரத்திற்குள் எந்த நிறுவனம் இருக்கிறதோ அங்கு செல்லுங்கள். அது VTA ஆக இருக்கலாம் NAITA ஆக இருக்கலாம் ATI ஆக இருக்கலாம். நாங்கள் படிக்கிற காலத்தில் இவை மிகக் குறைவு. இப்போது அவ்வாறில்லை. பல இடங்களில் இருக்கின்றன. பிள்ளைகளுக்கு நிறைய வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன.

பிள்ளைகள் குறுகிய காலத்தில், தகுந்த சான்றிதழ், நல்ல வேலைவாய்ப்பு, கண்ணியமான சம்பளம் இவை எங்கு கிடைக்கிறதோ அங்கு போகவேண்டும். எல்லா வளமும் இருக்கிறதா, எல்லாம் சொல்லித்தாக் கூடிய வளவாளர்கள் இருக்கிறார்களா என்பதை அறிந்து கொண்டு பிள்ளைகள் அங்கு செல்ல வேண்டும். மேலும், செய்முறைப் பயிற்சி கட்டாயம் இருக்க வேண்டும். அப்படியான வளங்கள் இங்கே இருக்கின்றன.

பாடசாலைகளில் இருந்து விலகிய மாணவர்களை ஏதாவதொரு வகையில் இங்கே கொண்டு வந்து சேர்ப்பித்து விடுங்கள். எதிர்காலத்தில் தங்கள் வாழ்க்கையை சிறப்பாக அமைத்துக் கொள்ளக் கூடிய தொழில் வல்லுனராக மாற்றிவிடுவது எம் அர்ப்பணிப்பான ஆசிரியர்களின் பொறுப்பு என்றார் அக்கறையுடன்.

நாம் இழந்த நாஸு... (பகுதி 2)

ஆங்கிலத்தில் திசரண் குணசேகர

(www.groundviews.org)

தமிழாக்கம் : நிமிர்வு

“நட்புவுடன் வாழ முடியாவிட்டாலும் குறைந்த பட்சம் சகிப்புத்தன்மையுடன் இணைந்து வாழ உதவும் சில ஏற்பாடுகளை உருவாக்குவதே எங்களுக்கு முன்னால் உள்ள சவால்.”

-ஜவஹர்லால் நேரு

சிங்கள பெளத்தர்களே இத்தீவின் உண்மையான உரிமையாளர்கள் என்ற வரலாற்றுத் திரிபுக் கூற்று தான் இந்தக் கருத்தாக்கத்துக்கு அடிப்படையாக இருக்கிறது. இதனை நான் புரவலர்-விருந்தினர் (host-guest) கோட்பாடு என்று அழைக்கிறேன். அதாவது எந்த இன/மத சிறுபான்மையினரும் இங்கு எவ்வளவு காலம் வாழ்ந்தார்கள், இந்த நிலத்திற்கு எவ்வளவு பங்களித்தார்கள் என்பது எதையும் பொருட்படுத் தாமல் அவர்கள் அனைவரும் அந்நியர்கள். இந்த இரண்டு கருத்துகளிலிருந்தும் ஒரு ஆபத்தான நம்பிக்கை உருவாகியிருக்கிறது - சிறுபான்மையினரை கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்கவும் அவர்கள் எல்லை மீறினால் அவர்களை தண்டிப்பதற்கும் சிங்கள பெளத்தர்களுக்கு உரிமையும் கடமையும் உண்டு என்பதே அந்த நம்பிக்கை. (இந்தக் கருத்துக்கும் ஜரோப்பிய யூத எதிர்ப்புக்கும் உள்ள ஒற்றுமை வியக்க வைக்கிறது. ஆரியக் கட்டுக்கதையை இலங்கை அரசியலில் புகுத்தியவர் அனகாரிக தர்மபாலா என்பது

குறிப்பிடத்தக்கது. சிங்கள இனம் ஆரிய இனம். திராவிடர்களைப் போல் அல்லாமல் ஆரியர்கள் மட்டுமே உலகத்தின் உண்மையான உண்ணத் தக்கள் என்று வரையறுக்கப்பட்டனர்.)

இந்த நாடு யாருக்கும் சொந்தமில்லை என்ற நம்பிக்கை ஆழமான வேருண்றாமல் இருந்திருந்தால் அவ்வப்போது பல்வேறு சிறுபான்மையினருக்கு எதிரான வன்முறைகள் வெடித்து இருக்காது. நமது 75 ஆண்டு கால சுதந்திர வரலாற்றில் 1958 முதல் 2019 வரையிலான காலத்தை சிதைத்த அனைத்துக் கலவரங்களிலும், உண்மையாக கொலைகளையும் கொள்ளைகளையும் செய்தவர்கள் குற்றப் பின்னணி கொண்ட சிங்கள சிறுபான்மையினர். ஆனால் இந்த சிறுபான்மையினர் தங்கள் கொடிய வேலையைச் செய்ய முடிந்தது என்றால் அதற்கு ஏதுவான ஒரு சூழல் இருந்தது. அந்த சூழலை உருவாக்க அரசு நிறுவனங்கள் (குறிப்பாக காவல்துறை மற்றும் ஆயுதப்படைகள்) மற்றும் (அங்கீகரித்து அல்லது அலட்சியமாக இருந்த)

ஒரு சமூகம் இருந்தது. அரசியல்வாதிகளுக்கு சிங்களப் பெளத்தம் அதிகாரத்திற்கான பாதையை மட்டும் வழங்கவில்லை, வர்க்க வேறுபாடுகள் மற்றும் பொருளாதார அநீதிகளை சமாளிக்க ஒரு வசதியான வழியையும் வழங்கியது.

பலராலும் விரும்பப்படும் மற்றொரு கட்டுக்கதையின்படி, “ஏகாதிபத்தியவாதிகள் வரும் வரை, இலங்கையில் அனைவரும் எந்தவித தேவைகள் அற்றவர்களாகவும், அனைவரும் ஏறத்தாழ சமமானவர்களாகவும் வாழ்ந்து வந்தனர். அப்படி சொர்க்கபுரியாக இருந்த இந்த தீவில் கல்வி, வணிகம் மற்றும் வேலை வாய்ப்புகளில் சிறுபான்மையினருக்கு ஆதரவு கொடுத்து ஏகாதிபத்தியவாதிகள் பொருளாதார சுரண்டலை அறிமுகப்படுத்தினர்.”

இந்த கட்டுக்கதையின் உடைகத்தான் தேசிய சோசலிசத்தின் இலங்கை வடிவம் பிற ந்தது. இந்த சிங்கள பெளத்த சோசலிசத்தின் படி, அனைத்து சிறுபான்மையினரும் (சிங்களக் கிறிஸ்தவர்கள் உட்பட) பிறப்பால் பிறப்போக்கு வாதிகள். அவர்கள் காலனித்துவவாதிகளால் விரும்பப்பட்டவர்கள் என்பதால் அவர்கள் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு ஆதரவானவர்கள். ஏழை சிங்களப் பெளத்தர்களைச் சுரண்டி அவர்கள் பணக்காரர்களாக ஆனதால், அவர்கள் முதலா ஸித்துவ சார்புடையவர்கள். தமிழ், மூஸ்லிம், மற்றும் கிறிஸ்தவர்கள் உயரடுக்கு சமூகம் (elite) என்ற சொல்லால் அழைக்கப்பட்ட அதே வேளை, சிங்களப் பெளத்தர்கள் மக்கள் என்ற சொல்லால் அழைக்கப்பட்டார்கள். இந்த வரை யறையின்படி தோட்டத் தமிழர்கள் கூட பாது காப்பான வேலை மற்றும் இலவச வீடுகள் போன்ற சலுகைகளைப் பெறும் சிறுபான்மையினராக கருதப்பட்டனர்.

அரசியல்வாதிகளுக்கு சிங்களப் பெளத்தும் அந்தாரத்திற்கான பாதையை மட்டும் வழங்கவில்லை, வர்க்க வேறுபாகுகள் மற்றும் பொருளாதார அந்திகளை சமாளிக்க ஒரு வசதியான வழியையும் வழங்கியது

S.W.R.D பண்டாரநாயக்காவின் பஞ்சம காபலவேகய இந்த வகை சோசலிசத்தின் முன்னணிப் படைகளாக இருந்தார்கள். ஒரு காலத்தில் இனவெறிக்கு எதிராக இருந்த இடது சாரி இயக்கத்தை இந்த வைரஸ் விரைவில் தொற்றியது. ட்டலி-செல்வா ஒப்பந்தந்துக்கு எதிராக, ‘ட்டலியின் வயிற்றில் மசாலா வடை (Dudlige bade masala wade)’ என்று லங்கா சமசமாச கட்சியும் (LSSP) கம்யூனிஸ்ட் கட்சியும் ஆர்ப்பாட்டம் செய்யும் அளவுக்கு இந்த வைரஸ் பாதித்தது. ஜக்கிய முன்னணி அரசாங்கத்தின் முடிய பொருளாதாரப் பரிசோ தனையானது இந்த சிதைந்த சித்தாந்தத்தின் முக்கிய வெளிப்பாடாக இருந்தது. இரண்டு கிளர்ச்சிகளை நடத்திய JVP அந்த வெளிப் பாட்டின் தர்க்க ரீதியான முடிவாக அமைந்தது.

இந்த நச்சுப் பரம்பரையின் தற்போதைய வாரிசுகளாக ராஜபக்சக்கள் இருக்கிறார்கள். எதிர்வரும் உள்ளராட்சி மன்றத் தேர்தலில் சிறிலங்கா பொதுஜன பெரமுன அழிக்கப்படா விடின், அதற்குக் காரணம் ஏமாற்றும், கொள் ணையடிக்கும் சிறுபான்மையினருக்கு எதிரான ஒரே அரணாக பொதுஜன பெரமுன (குறிப்பாக மகிந்த ராஜபக்ச) இருக்கிறார்கள் என்று சிங்கள பெளத்தர்கள் கருதுவது தான்.

கடந்த தை மாதம் கண்டி பொலிசார் குடிபோதையில் ஒழுங்கீனமாக நடந்து கொண்ட ஆறு இளைஞர்களை கைது செய்தனர். அவர்கள் அனைவரும் கண்டியில் உள்ள கோவில் களில் இருந்து வந்த துறவிகள் என்பது தெரிய வந்தது. நகரத்தில் கேளிக்கைகளில் ஈடுபடுவதற்காக பொதுமக்களின் உடைகளை அவர்கள் அணிந்து வந்திருந்தனர். துறவற கடப் பாடுகளை தெளிவாக மீறிய இச்செயற்பாடு தொடர்பாக முன்னணி பிக்குகள் மௌனம் சாதிக்கின்றனர். பெளத்த மற்றும் பாளி பல்கலைக்கழகத்தில் பகிடிவதை என்ற போர்வையில் பிக்குகள் மற்ற பிக்குகளை சித்திரவதை செய்வதைப் பற்றி அவர்கள் அதிகம் எதுவும் கூறாதது போலவே இதுவும் உள்ளது.

ஆனால் அதிகாரப்பகிர்வு என்று வரும் போது, பிக்குகளிடம் நிறைய சொல்ல இருக்கிறது. 13வது திருத்தச் சட்டத்தை முழுமை

யாக அழுல்படுத்துவதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்து நான்கு தலைமை பீடாதிபதி களும் ஒன்றிணைந்து அறிக்கை ஒன்றை வெளியிட்டுள்ளனர். காவிப் படையணியினால் கொழும்பை சுற்று வளைப் பது உட்பட எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளை மேற் கொள்ளப் போவதாக ஏனைய பிக்குகள் அச்சுறுத்துகின்றனர்.

வடமராட்சித் தாக்குதலுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து இந்தியா தனது பருப்புப் பொதிகளை வடக்கில் போட்ட பொழுது, இந்த சிங்கள தேசபக்தர்கள் தாய்நாட்டிற்காக இறக்கவும் தயார் என்று வீதிகளில் இறங்கவில்லை. ஆனால் இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தம் கைச் சாத்திடப்பட்ட போது மட்டும் அவர்களின் தீவிர தேசபக்தி உணர்வு வெடித்தது. இந்த உடன்படிக்கையில் கலவரக்காரர்களின் பிரச்சனை, ஒப்பந்தத்தில் இருந்த இந்தியா தொடர்பான பகுதியில் தமிழர்களுக்குச் சில அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்தளிக்கும் வகையில் அது அமைந்தது தான்.

13 வது திருத்தச் சட்டம் முழுமையாக அழுல்படுத்தப்படுவதைச் சூழ்ந்துள்ள வெறி, சிங்கள-பொத்த மேலாதிக்கம் ஒரு நீர்த்துப் போன சக்தி அல்ல என்பதற்கான மிகத் தெளிவான அறிகுறியாகும். இலங்கையின் புரவலர்கள் (புரவலர் என்றால் பொதுவாக “காப்பவர்” என்று பொருள்) - விருந்தினர் என்ற கருத்தியல் இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறது. தமிழர்கள் நிரந்தர விருந்தாளிகள் என்ற அந்தஸ்தை

மறந்து, எப்போதும் பொறுமையும் அளவில்லாதாராள மனப்பான்மையும் கொண்ட சிங்கள புரவலர்களிடம் முர்க்கத்தனமான கோரிக்கை களை முன்வைத்ததன் விளைவாகத் தான் நீண்ட ஈழப்போர் ஏற்பட்டது என்ற மனநிலையே இன்றும் காணப்படுகிறது. அதிகாரப் பகுரவு இன்னும் ஆபத்தான ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது, ஏனெனில் அது இயற்கையான படிநிலை ஒழுங்கைக் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தும், மேலும் நிலம், இனம் மற்றும் மதத்தின் அழிவுக்கு வழி வகுக்கும் என்று கருதப்படுகிறது. துறவிகள், ஒரு நிறுவனமாக, தேசிய நல்லினக்கத்திற்கு கடுமையான தடையாக இருக்கிறார்கள். பெரும்பான்மை சிங்களவர்கள் சிங்கள பொத்த தேசம் என்ற எண்ணத்தை உறுதியாக பற்றிக் கொண்டிருக்கையில் உண்மையான இலங்கை தேசம் எப்படி பிறக்கும்? இந்த இன்றியமையாத பிரச்சினைக்கு தீர்வு காணவில்லை என்றால், மாற்றத்திற்கான மக்கள் குரல் ஒரு போலித்தனமாக கூச்சல் என்று சொல்லாமல் எப்படி இருக்க முடியும்?

புத்த மதத்துக்கு மாறான பல்வேறு சடங்குகளைத் தழுவுவது புத்தரின் போதனைகளை மீறுவதற்கு சமன் என்பது உண்மை தான். இது கவனிக்கப்பட வேண்டிய ஒரு பிரச்சனை தான். ஆனால் சிங்கள-பொத்தத்தின் அடிப்படைப் பிரச்சனை உண்மையில் சிங்களம் என்கின்ற பகுதி தான். அதன் விளைவாக இலங்கையின் சிங்கள-பொத்த இயல்பை துப்பாக்கி முனையில் கூட பாதுகாக்க விரும்புகின்ற பகுதி தான்.

“பெளத்தம் அல்லாத சடங்கு நடைமுறைகள் மற்றும் மந்திர வித்தைகளை இழிவுபடுத்துதல்” என்பது அனகாரிக தர்மபாலவின் பெளத்த மறுமலர்ச்சியின் முக்கிய அம்சங்களில் ஒன்று என பேராசிரியர் எஸ்.ஜே. தம்பையா சுட்டிக்காட்டி உள்ளளார். நியாயத்தை பகுத்து அறியக் கூடிய பெளத்தத்திற்குத் திரும்புவதற்கான கோரிக்கை ஒன்றை இன்னும் அதற்குள்ளே கண்டுபிடிக்க முடியும்.

அந்த கோரிக்கை ஒற்றையின் பெளத்தம் மற்றும் அனைத்து சிறுபான்மையினருக்கு எதிரான சந்தேகம் மற்றும் விரோதப் போக்கின் தவிர்க்க முடியாத தொடர்ச்சியுடன் சேர்ந்து இருக்கலாம். கங்கொடவில் சோம தேரோ, பெளத்தம் அல்லாத (இந்து/ஆன்மீக) தாக்கங்கள் மற்றும் பழக்க வழக்கங்களிலிருந்து பெளத்தத்தை தூய்மைப்படுத்த உறுதி பூண்ட சீர்திருத்தவாதியாகத் தான் தனது பொது வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார். அதிலிருந்து (தர்மபாலா, மார்ட்டின் லுதர், நெஜ்ட்டின் அல்-வஹாப் மற்றும் அதே மாதிரியானவர்களைப் போன்று), அவர் ஒர் இன-மத-தீவிரப்பற்று கொள்கைக்கு இயல்பாக மாறினார். 1915ஆம் ஆண்டு முதல் சிங்களக் கூட்டு மனத்தில் ஆழமாகப் புதைந்து கிடக்கும் முஸ்லீம் வெறியைக் கண்டுபிடித்து அதனைப் பயன்படுத்தியவர் இந்த சீர்திருத்தவாதி ஆகிய சோமதேரர்தான். இந்த முஸ்லீம் விரோதப் போக்கை வேண்டுமென்றே வெளிக்கொண்டு வந்தமைக்கும், கலகொட அத்தே படையணிக்கும், அளுத்கம மற்றும் திகன வன்முறை மற்றும் ஈஸ்டர் ஞாயிறு தாக்குதல்களுக்கும் கிட்டத்தட்ட ஒரு நேர்கோட்டு தொடர்பு உள்ளது.

இலங்கையின் வரலாறு என்பது, அந்நிய இனங்கள், மதங்கள் அல்லது கலாசாரங்கள், சிங்களவர்களின் இந்த ஒரே நாட்டை, தூய பெளத்தத்தின் ஒரே புகலிடத்தை கைப்பற்றுவதைத் தடுப்பதற்கான முடிவற்ற போராட்டமாக வரையறுக்கப்பட்டு கொண்டு இருக்கும் வரை, சிறுபான்மையினருக்கு எதிரான வன்முறை (அதற்கு சிறுபான்மையினரின் எதிர்வினை வன்முறை) தொடரும்.

“
கலவரங்கள் என்பது
பெரும்பாலானோர் மறக்க
விரும்பும் கடந்த கால நினைவுகள்
மட்குமல்ல, அவை பலர் வாழி
விரும்பாத எதிர்காலத்திற்கான
சாத்தியச்சுட்டுகள்

13 வது திருத்த அமுலாக்கம், ஒரு புதிய மகுதி, ஒரு கோவில் அல்லது ஒரு தேவாலயம், ஒரு சாலை விபத்து அல்லது ஒரு தனியார் சண்டை போன்றவை அந்த வன்முறையை பற்ற வைக்கும் ஒரு பொறியாக இருக்கலாம். இன்றைய காலகட்டத்தில் சிறுபான்மையினரை புவியியல் ரீதியாக இடம்பெயர்க்க முடியாது. அப்படிச் செய்தால் சர்வதேச சமுகத்தால் தண்டிக்கப்படுவீர்கள். ஆகவே அப்படிச் செய்யாமல், தேவைப்பட்டால், வன்முறையை பயன்படுத்தி சிறுபான்மையினருக்கு உரிய இடத்தை நினைவுட்ட வேண்டும். கலவரங்கள் என்பது நம்மில் பெரும்பாலானோர் மறக்க விரும்பும் கடந்தகால நினைவுகள் மட்டுமல்ல, அவை நம்மில் பலர் வாழி விரும்பாத எதிர்காலத்திற்கான சாத்தியப்படுத்திய சித்தாந்தங்களை எதிர்கொண்டு அவற்றை அழிக்காவிட்டால் அந்த சாத்தியக் கூறுகள் நீங்கப் போவதில்லை.

சமுக ஊடக செயற்பாட்டாளர் தர்வண ஹந்துங்கொட டுபாயில் இருந்து இலங்கை திரும்பிய போது குற்றப் புலனாய்வுப் பிரிவினரால் கைது செய்யப்பட்டுள்ளார். கருத்து வேறுபாடுகளை அடக்குவது சமுக அமைதி மற்றும் ஸ்திரத்தன்மைக்கான வழி அல்ல, மாறாக ஒற்றுமையின்மை மற்றும் மோதலுக்கான வழி. இது கடந்த காலத்தின் மற்றொரு பாடம். ஒளி மயமான எதிர்காலம் தான் நமது உண்மையான இலக்காக இருந்தால் மீண்டும் மீண்டும் இவ்வாறான செயல்களை செய்யாமல் இருக்க முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

உள்ளுராட்சி மன்றங்களை மக்களின் பிரதிநிதிகளே இருவேண்டும் - அரசாங்க அதிகாரிகள் அவ்வர்

■ செல்வின்

இலங்கையில் உள்ள 340 உள்ளுராட்சி மன்றங்களின் பதவிக்காலம் 19.03.2023 நள்ளிரவுடன் முடிவடைகிறது. உள்ளுராட்சி மன்றத் தேர்தல் ஏப்ரல் 25 ஆம் திகதி நடைபெறவுள்ளதாக மீண்டும் அறிவிக்கப்பட்டுள்ள போதிலும் அதனை நடத்துவதில் பெரும் இழப்பிகள், கபடத்தனங்கள் நாளாந்தம் இடம்பெற்று வருகின்றன. உள்ளுராட்சி அமைப்புகளான மாநகர சபைகள், நகர சபைகள், பிரதேச சபைகள் இந்த மூன்று அமைப்புகளுக்கான தேர்தல்கள் உரியகாலத்தில் சட்டப்படி நடாத்தப்பட வேண்டும்.

உள்ளுராட்சி சபைகளின் ஆட்சிக்காலத்தின் கடைசி மணித்தியாலங்கள் வரை உள்ளுராட்சி சபைகளை சிறப்பாக நிர்வகிக்கக் கூடிய அர்ப்பணிப்பு எந்தளவுக்கு எங்கள் சபைகளை நிர்வகிப்பவர்களுக்கு இருக்கிறது? எல்லா உள்ளுராட்சி சபைகளும் அவ்வாறாக இல்லாவிட்டாலும் கூட முன்மாதிரியாக நடக்க வேண்டிய சபைகள் பெரும்குழப்பத்துக்கு உள்ளாகி உள்ளன.

குறிப்பாக யாழ் மாநகரசபை குழநிலை வாதம், கட்சியரசியலுக்குள் சிக்குண்டு இருக்கிறது. யாழ் மாநகரசபையின் உறுப்பினர்கள் அல்லது அவர்களை கையாளுகின்ற கட்சிகள் தாங்கள் பொது மக்களினுடைய உள்ளுராட்சி கட்டமைப்பை கையகப்படுத்தி வைத்துக் கொண்டு அதனை தமது சொந்த அரசியல் நலன்களுக்காக பந்தாடுகிறார்கள். அதனையிட்டு அவர்களுக்கு எவ்விதமான சுரணை இருப்பதாகவும் தெரியவில்லை. உள்ளுராட்சி சபைகளை எவ்வளவு கண்ணியமாகவும், எவ்வளவு விழுமியங்கள் கொண்டதாகவும் நடாத்த

வேண்டும், இதன்மூலம் மக்களை இன்னுமொரு கட்டத்துக்கு முன்நகர்த்த வேண்டும் என்கிற விடயங்கள் தொடர்பில் இவர்களுக்கு எவ்வித மான அர்ப்பணிப்பும் இல்லை.

மக்களில் ஒரு பகுதியினர் இந்த இழுபறிநிலைகளை பார்த்துவிட்டு ஏற்பட்ட விரக்தியில் இப்படி தேர்தல் மூலம் தெரிவு செய்யப்படும் பிரதிநிதிகள் வேண்டாம், இதனை ஆணையாளர்கள் கையில், செயலாளர்கள் கையில் கையளித்து விட்டால் அவர்கள் நடாத்திக்கொண்டு செல்வார்கள் என்று நினைக்கின்றார்கள். இன்றைய தலைமுறை மக்களுக்கும், இன்றைய அரசியல்வாதிகளுக்கும் உள்ளுராட்சி அரசியல் கட்டமைப்பில் பங்கேற்று பயணிக்கும் அனைவருக்கும் உள்ளுராட்சி பற்றி தெளிவான ஒரு புரிதல் இருக்கிறதா என்கிற கேள்வியை இங்கே கேட்க வேண்டும்.

உள்ளுராட்சி அமைப்புகள் என்பது நிர்வாக அமைப்புகள் அல்ல. உள்ளுராட்சி என்பது ஒரு பண்பாடு. அது ஒரு வாழ்வியல். ஒரு சமூகம் தன்னைத் தானே நெறிப்படுத்தி ஆளுவதற்காக அந்த சமூகத்தால் கட்டமைக்கப்பட்ட ஒரு முறைமை. மாணிடவியல் வரலாற்றில் மனிதன் குடும்பமாகி சமூகமாகி வளர்ந்து கொண்டு வரும் போது அவன் கண்டறிந்த முதலாவது நிறுவனம். அங்கே அந்த சமூகத்தின் பண்பாடு தான் உயிரோட்டமாக இருக்கின்றது. அந்த சமூகம் வளர்த்தெடுக்கின்ற விழுமியங்கள் தான் அதற்கு உயிர் கொடுக்கின்றன, நியமங்களாகின்றன, சமூகத்தில் சட்கமாக மாறுகின்றது, அந்த சட்கம் தான் பின்பு சட்டமாகிறது.

அந்த சமூகம் தன்னையும் தான் சார்ந்த இயற்கையையும் அதன் வளங்களையும் எவ்வாறு சமநிலையில் வளர்த்து எடுப்பது, தக்க

வைப்பது, வரும் தலைமுறைகளுக்கு இயற் கையையும் வளத்தையும் வாழ்வியல் பெருமை களையும் எவ்வாறு பரிமாறுவது என எல்லா வற்றுக்கும் உள்ளுராட்சி பொறிமுறையூடாக தான் தீர்வு கண்டது. அவர்கள் தங்களை ஒழுங்கமைத்தார்கள். தங்கள் எதிர்கால செல் நெறியை தீர்மானித்தார்கள். பிற்காலத்தில் நாடு, அரசு, தேசம், சட்டம், அரசியலமைப்பு போன்ற விடயங்கள் எல்லாம் வந்தன. அவற்றுக்குள்ளால் உள்ளுராட்சி சபைக்கு சட்ட உருவகம் கொடுத்தார்கள். அதற்கு அரசியலமைப்பு வலுவையும் சட்ட வலுவையும் கொடுத்தார்கள்.

சிறிய சிறிய சமூகங்களாக வாழ்ந்து வந்த இந்த மானிடக் குழுமங்கள் திரண்டு ஒரு பெரிய பிராந்தியத்தில் தேசங்களாக வாழும் போதும் பின் அவை நாடுகளின் வல்லவர்கள் கையில் ஒருமித்த வடிவமாக மாறும் போதும் கூட அந்த சமூகங்கள் தங்கள் உள்ளுர் ஆளுகையை தங்களது கைகளிலேயே வைத்திருந்தன.

உள்ளுராட்சி என்பது உள்ளுர் ஆளுகை. மக்களும் மக்களோடு சார்ந்த இயற்கை வளங்களும் இணைந்த விடயம் தான் உள்ளுர் ஆளுகை. இவற்றை புரிந்து கொள்ளாமல் வெறுமனே நிர்வாக அலகாக தான் இதனைச் சிலர் பார்க்கின்றார்கள். வெறுமனே நிர்வாக பொறிமுறையாகவும் சோலைவரி போன்ற வரிகளை சேகரிப்பது, உள்ளுர் வீதிகளை திருத்தம் செய்வது, வீதி மின் விளக்குகளை சரி செய்வது போன்ற சிறு சிறு வேலைகளை செய்யும் நிர்வாக பொறிமுறையாகத் தான், இந்த உள்ளுராட்சியைப் பார்க்கின்றார்கள். இது தான் எங்களுக்கு வந்த சாபம். எங்களுக்கு உள்ளுராட்சி பற்றி ஒரு தெளிவான புரிதல் இல்லை.

உள்ளுராட்சி தான் எங்கள் வாழ்வியலின் இருப்பு என்பதனை புரிந்து கொள்ள முடியாமல் புரிந்து கொள்ள மறுக்கின்ற நாங்கள் உள்ளுராட்சியை எவ்வாறு கட்டமைத்துபோன்றுதற்கான தகமை கொண்டவர்களாக இருக்க முடியும்?

ஒரு உள்ளுராட்சி என்பது மக்களால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகளால் மக்களுக்காக மக்களைக் கொண்டு மக்களின் விருப்பு

உள்ளுராட்சி என்பது

**மக்களும் மக்களோடு சார்ந்த
இயற்கை வளங்களும்
இணைந்த விடயம்**

களுக்கு அமைவாக செயற்படுத்தப்படும் போது தான் அங்கே உள்ளுராட்சி என்பது உண்மையாக செயற்படுத்தப்படுகின்றது. அவ்வாறில்லாமல் நியமிக்கப்பட்ட அதிகாரிகளைக் கொண்டு உள்ளுராட்சியை நடத்துவது என்பது பிரதேச செயலகங்களை நடத்துவது போன்ற இன்னொரு முறையை தான். எங்களுடைய மக்களுக்கும் அந்த நிர்வாகத்துக்கும் எவ்விதமான ஈடுபாடும் இருக்க முடியாது. அந்த நிர்வாகம் எல்லாவற்றையும் மக்களை கேட்டுத்தான் செய்ய வேண்டும் என்கிற தேவையும் இருக்காது. அவர்கள் எல்லாவற்றுக்கும் சட்டம் என்பார்கள். சுற்றுறிக்கை என்பார்கள். மேலிடத்தில் இருந்து வந்த உத்தரவு என்பார்கள். எனவே அவற்றை மீறி நாங்கள் செய்ய முடியாது. எங்கள் கரங்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன என்றும் சொல்வார்கள்.

இறுதியில் அவர்கள் மக்களுக்காக அந்த உள்ளுராட்சியை நடாத்த மாட்டார்கள். வெறுமனே ஒரு நிர்வாக அலுவலகமாக கடதாசிகளுக்கு ஊடாக நிர்வாகம் நடத்துகின்ற சாதாரணமாக செய்யக் கூடிய முறைசார்ந்த பணிகளை மட்டும் செய்யக் கூடியவர்களாக இருப்பார்களே ஒழிய உள்ளுர் ஆளுகை என்கிற ஒரு மிகப்பெரிய உன்னதமான கலாசாரத்தின் பண்பாட்டின் பொறுப்பாளர்களாக இருக்க மாட்டார்கள். எனவே தான் உள்ளுராட்சி என்பது எப்போதும் மக்களால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவர்களுடைய கரங்களில் அவர்களுடைய ஆளுகையின் கீழ் இருக்க வேண்டும்.

மக்களால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு ஒரு சமூக கடப்பாடு இருக்கிறது. சமூகப் பொறுப்பு இருக்கிறது.

ஒரு உள்ளூராட்சி சபை அங்கத்தவர் தான் 8.00 மணியில் இருந்து 4.00 மணிவரை மட்டும் தான் வேலை செய்வேன் என சொல்ல மாட்டார். திங்களில் இருந்து வெள்ளி வரை மட்டும் தான் வேலை செய்வேன் என்றும் சொல்ல மாட்டார். இப்படி நான் செய்தால் பதவியுயர்வில் பிரச்சினை வரும், விசாரணை வரும் என்றெல்லாம் சொல்ல மாட்டார். அவர் மக்களின் பிரதிநிதி.

ஆனால் ஒரு அலுவலர் அப்படியல்ல. அவருக்கு நிதிக் கோவை, நிர்வாகக் கோவை, இதைவிட வேறு கோவைகள் எல்லாம் இருக்கும். அந்தக் கோவைகளுக்கு ஊடாக மட்டும் தான் அவர்கள் வேலை செய்வார்கள். அவர்களுக்கு எந்த பொறுப்புக் கூறல் கடப்பாடும் இல்லை. அந்த அரசாங்க அலுவலர் யார்? எங்கிருந்து வருகிறார்? எங்கோ ஒரு ஊரில் இருந்து இலங்கை முழுவதும் தழுவிய சேவைக்கூடாக இந்தப் பணிக்கு வருகிறார். வந்திருக்கும் போது அந்தப் பணிபுரியும் காலம் மட்டும் தான், அந்த உள்ளூராட்சி நிறுவனத்துக்குள் அவர் பணியாற்றுவார். எனவே அவருடைய சிந்தனை, செயல், வரையறைகள் எல்லாமே அந்தக் கால மட்டுப்பாட்டுக்குள் மட்டும் தான் அடங்கும். அவர் சமூகம் பற்றி எந்த தொலை நோக்கையும் உருவாக்க மாட்டார். உருவாக்க வேண்டிய கடப்பாடும் அவருக்கு இருக்காது. அது அவரது முன்னுரிமையாகவும் இருக்காது. எடுக்கப்பட்ட தீர்மானங்களை அமுல்படுத்தலாமா இல்லையா என்கிற கேள்விக்கு தான் அவர் விடை காண்பார். அரசாங்கத்தால் தரப்பட்ட வளங்களுக்குள் எவ்வாறு தனது வரவு செலவு களையும் பணிகளையும் செய்யலாம் என்று தான் தீர்மானிப்பார்.

எந்த ஒரு சர்வதேச சமூகங்களின் பிரதி நிதிகளும், இராஜதந்திரிகளும், வேறு பெறு மானம் மிகக் தொகுதியினரும் வந்து ஒரு அலுவலரை சந்திக்கும் போது அந்த அலுவலரை அரசாங்கத்தின் சம்பளம் வாங்கும்

அலுவலராக மட்டும் தான் அவரைப் பார்ப் பார்களே தவிர ஒரு சமூகத்தின் பிரதிநிதியாக பார்க்க மாட்டார்கள்.

ஒரு வேளை இந்த உள்ளூராட்சியின் கடந்த காலங்களில் தவிசாளர், மேயர் போன்ற பதவிகளில் இருந்த ஒரு தனிமனிதனை அவர்கள் சந்திக்கும் போது கூட அரசாங்க அலுவலரை விட கூடுதலான பெறுமானம் கொடுத்து தான் சந்திப்பார்கள். அங்கே தான் உள்ளூர் ஆளுகை என்கிற பண்பாடு கலாச்சாரம் இருக்கிறது.

உள்ளூராட்சி சபைகள் யாழ் மாநகரசபை போல் குழம்பும் நிலை தொடர்ந்தால், ஆணையாளரின் கையில், செயலாளரின் கையில் ஆட்சியை கொடுத்துவிட்டு இருக்கலாமே என்ற தெரிவுக்கு நாங்கள் போகக் கூடாது. அரசு அலுவலர்களால் உள்ளூராட்சியை ஆளுகை செய்யும் அந்த மரபுக்கு போனோம் என்று சொன்னால், மொழிகள் கடந்து, இனங்கள் கடந்து, மதங்கள் கடந்து, வாழ்வியல், புவியியல் கடந்து தாங்கள் தாங்கள் வாழ்கின்ற பிரதேசங்களில் உள்ளூர் ஆளுகையை கட்டி வைத்திருக்கின்ற உலகம் முழுவதுமுள்ள மானிடத்தின் மிகப்பெரிய பரந்த கலாசாரத்தில் இருந்து நாங்கள் வெளியே வர வேண்டி இருக்கும்.

அதிகாரிகளுடைய ஆணை, பணித்துறை ஆட்சி (bureaucratic governance) என்று சொல்வார்கள். அங்கே இருந்து கொண்டு சமூகம் சார்ந்து சிந்திக்காத, முடிவெடுக்காமலேயே காலம் தாழ்த்திக் கொண்டு போகின்ற அல்லது முடிவெடுக்க மறுக்கின்ற, பொறுப்புக் கூறத் தயாராக இல்லாத, அப்படியான கட்டமைப்புக் குள் எங்களின் உள்ளூர் ஆளுகை கையளிக்கப் படக் கூடாது. அப்படியொரு தவிர்க்க முடியாத தீர்மானத்துக்கு நாங்கள் என்றுமே போகக் கூடாது. மறுவகையில் இந்த உள்ளூர் ஆளுகைக்கு என்று தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளை எவ்வாறு நாங்கள் கட்டுப்படுத்துவது, எவ்வாறு வழிப்படுத்துவது, என்பதற்கான பொறுமுறைகளை கண்டறிய வேண்டும்.

துமிழு மக்கள்

கோரும்

பொதுவாக்கெழுப்பு

தொகுப்பு - லிங்கம்

இலங்கையின் சுதந்திர தினத்துக்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்து கடந்த மாசி மாதம் நடந்த “வடக்கிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி” பேரணியின் இறுதியில் வாசிக்கப்பட்ட பிரகடனத்தில் பொது வாக்கெழுப்பு ஒன்று நடத்தப்பட வேண்டும் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. இந்தப் பிரகடனம் யாழ் பல்கலைக்கழக மாணவர் ஒன்றியம், வடக்கு கிழக்கு பல்கலைக்கழக மாணவர்கள், பாதிக் கப்பட்ட மக்களுக்காக நீதி வேண்டிப் போராடும் அமைப்புகள், மற்றும் தமிழ் சமூக அமைப்புகள் என்பனவற்றால் வெளியிடப்பட்டது.

இந்தப் பிரகடனத்தைத் தொடர்ந்து பொது வாக்கெழுப்பு தொடர்பான வாதப்பிரதிவாதங்கள் எழுந்துள்ளன. இந்த பொதுவாக்கெழுப்பு என்பது மேற்குலக நாடுகளிலிருந்து இறக்குமதி செய்யப்பட்ட ஒரு கருத்தியல் என்று சொல்லப் படுகிறது. இந்த கருத்தியல் தொடர்பான ஆழமான அறிவின்றி இந்த கோரிக்கை பிரகடனப்படுத்தப்பட்டிருப்பதாக சிலர் சொல்கிறார்கள். அவர்களில் ஒரு சிலர் ஒரு படி மேலே சென்று புலம்பெயர்ந்து வாழும் தமிழர்கள் தான் பேரணியினர் மீது இந்த கருத்தை தினித்திருப்பதாகவும் சொல்ல முனைகிறார்கள். ஆனால், தாயகத்திலிருந்து தமிழ் அரசியல்வாதியான சிவாஜிலிங்கம் அவர்கள் இக்கோரிக்கையை தொடர்ந்தும் வலியுறுத்தி வருகிறார்.

தமிழ் சமூகத்தில் புரட்சிகரமானவர்களாகவும் முற்போக்கு சிந்தனைகளின் ஊற்றிடமாகவும் இருக்கின்ற பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் சுயதுத்தி இல்லாமல் அந்தக் கோரிக்கையை பிரகடனத்தில் சேர்த்து இருக்கிறார்கள் என்ற பார்வை கண்டிக்கத்தக்கது. மேலும், தாயகத்திலும் புலத்திலும் வாழும் தமிழர்கள் இணைந்து இந்த கருத்தியலுக்கு பேரணியிட

னரை இனங்கப் பண்ணியிருந்தார்கள் என்றே வைத்துக் கொண்டாலும் அதில் தவறு எதுவும் இல்லை. மேலும் அந்தக் கோரிக்கையுடன் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் உடன்படாதிருந்தால் அந்தப் பேரணியை அவர்கள் நடத்தாமல் இருந்திருக்கலாம். அதற்கான முடிவெடுக்கும் பலம் அவர்களிடம் இருக்கிறது. ஈழத்தில் நடக்கும் ஒவ்வொரு சிறு அசைவிலும் புலம் பெயர்ந்த தமிழ் மக்களின் பங்களிப்பு ஏதோ ஒரு வகையில் இருக்கின்றது என்பதை ஒருவரும் மறுக்க முடியாது. அந்த வகையில் ஈழமண்ணில் நடக்கும் அரசியல் கருத்தாக்கங்களில், அரசியல் நடவடிக்கைகளில் களத்தில் இருப்பவர்களுக்கு சமமாக புலத்தில் இருப்ப வர்களும் பங்கு கொள்வதில் தவறு இல்லை. அவர்கள் பங்கு கொள்ள வேண்டும். இது தொடர்பான விடயங்களை இன்னொரு சந்தர்ப்பத்தில் பார்க்கலாம்.

அடிப்படையில் இன்று தமிழ் மக்கள் கோரும் பொதுவாக்கெழுப்பு என்ன என்பதில் தெளிவு தேவை. அதன் பின்னர் அந்த பொது வாக்கெழுப்புக்கு அவர்கள் உரித்துடையவர்களா என்ற கேள்விக்கு விடை காண வேண்டும். இந்தக் கேள்விக்கு விடை கானு வதற்கு உலகில் வாழும் மற்றைய தேசிய இனங்களின் அனுபவங்களை பார்க்க வேண்டும். அவர்களின் நிலைகளோடு ஒப்பிட கையில் எமது நிலை எவ்வாறு ஒத்துப் போகிறது அல்லது வேறுபடுகிறது என்று பார்க்க வேண்டும். அதன் பின்னர் அந்த பொது வாக்கெழுப்புக்கான கோரிக்கையை யாரை நோக்கி வைக்க வேண்டும் என்று பார்க்க வேண்டும். அவ்வாறு வைக்கப்படும் கோரிக்கை சட்டபூர்வமானதா இல்லையா என்று பார்க்க வேண்டும். அது சட்டபூர்வமற்றதென்றால்

“**தமிழ் மக்கள் ஓர் இனமாக இருப்பதை வெளிப்படுத்தும் நலம், மொழி, பொருளாதாரம், பண்பாடு போன்ற அடையாளங்கள் சிங்கள பெளத்து அரசால் அந்காரம், வன்முறை என்பவற்றைக் கொண்டு திட்டமிட்ட முறையில் ஆழிக்கப்படுகின்றன**

அது சட்டபூர்வமாக்கப்படக் கூடியதா அல்லது சட்டபூர்வமாக்கப்பட முடியாததா என்று ஆராய வேண்டும். இந்த வாக்கெடுப்பில் கலந்து கொள்ளப் போகிறவர்கள் யார் என்று வரையறை செய்யப்பட வேண்டும். இந்த ஆய்வுகளின் ஊடாகவே தமிழ் மக்கள் கோரும் பொதுவாக்கெடுப்பு பற்றிய கருத்தியலையும் அதன் நடைமுறைச் சிக்கல்களையும் நாம் விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

நடைமுறைச் சிக்கல்களைக் காரணம் காட்டி ஓர் இனம் சரியெனக் கருதும் கருத்தியலை நிராகரிப்பதோ, அல்லது கருத்தியல் சரியென ஏற்றுக்கொண்ட பின்னும் அதனை நடைமுறைப்படுத்துவதில் உள்ள சிக்கல்களை களைய முயற்சிக்காமல் இருப்பதோ அந்த இனத்தை முன்னேற்றப் பாதையில் இட்டுச் செல்லாது.

முதலில், தமிழ் மக்கள் கோரும் பொது சனவாக்கெடுப்பு என்ன என்பதைப் பார்ப்போம். பேரணிப் பிரகடனத்தின் இறுதிப் பந்தியில் இருப்பது கீழே தரப்பட்டுள்ளது:

“**ஸமூத தமிழரின் தேசிய இனப் பிரச்சனையில் மரபுவழித் தாயகம், தமிழ் தேசியம், தன்னாட்சியுரிமை என்ற அடிப்படையில் எட்டப்படும் எந்தவொரு நிரந்தர அரசியல் தீர்வும் சர்வதேசத்தினால் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டுக் கண்காணிக்கப்படும் பொதுவாக்கெடுப்பின் மூலம் தமிழ் மக்களின் ஆணை பெறப்படவேண்டும் என்பதே எமது உறுதியானதும் அறுதியானதும் நிலைப்பாடாகும். அத்துடன் ஸமூத தமிழர்களின் தலைவிதியை ஸமூத தமிழர்களே தீர்மானித்து,**

எம்மை நாமே ஆளக் கூடிய நிரந்தரத் தீர்வும் பொதுவாக்கெடுப்பில் உள்ளடக்கப்பட வேண்டும்.”

அடிப்படையில், பொதுவாக்கெடுப்பிற்கு முன்வைக்கப்படும் கேள்வி இதுதான்: சர்வதேசத் தின் அனுசரணையுடன் சிறிலங்கா அரசுடன் பேச்சுவார்த்தைகளினுடாக எட்டப்படும் தீர்வை தமிழ் மக்கள் ஏற்றுக் கொள்கிறார்களா அல்லது எம்மை நாமே ஆளக்கூடிய நிரந்தரத் தீர்வை ஏற்றுக் கொள்கிறார்களா?

சர்வதேச சட்டங்களுக்கு அமைவாக சர்வதேசத்தின் பாரபட்சமற்ற கண்காணிப்பின் கீழ் நடத்தப்படும் பேச்சுவார்த்தையூடாகத்தான் தீர்வு எட்டப்படலாம் என்பதை பிரகடனம் வெளிப் படுத்துகிறது. அதன் விளைவாக எட்டப்படும் தீர்மானங்கள் பொதுவாக்கெடுப்புக்கு விடப்பட வேண்டும் என்று கேட்பதில் எந்தவிதமான பிரதிவாதங்களுக்கும் இடமில்லை.

அடுத்து இந்தக் கோரிக்கைக்கு தமிழ் மக்கள் உரித்துடையவர்களா என்று பார்க்கலாம். இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் பல்வேறு இனர்தியான அடக்குமுறைகளுக்கு உள்ளாகி வருகிறார்கள் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இலங்கை சுதந்திரமடைந்த நாளில் இருந்து இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் ஓர் இனமாக இருப்பதை வெளிப்படுத்தும் நிலம், மொழி, பொருளாதாரம், பண்பாடு போன்ற அடையாளங்கள் சிங்கள பெளத்து அரசால் அதிகாரம், வன்முறை என்பவற்றைக் கொண்டு திட்டமிட்ட முறையில் அழிக்கப்படுகின்றன. இந்த அடக்குமுறைகளை எதிர்த்து தம்மை ஓர் இனமாக தக்கவைத்துக் கொள்ள சாத்வீகப் போராட்டங்களை அவர்கள் நடத்தினார்கள். அந்தப் போராட்டங்களும் வன்முறை கொண்டு அடக்கப்பட்டன. இலங்கையில் ஜனநாயக அடிப்படையில் தமிழ் மக்கள் வாழ வேண்டுமானால் பிரிந்து செல்வதுதான் ஒரே வழி என்று 1976 ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் வட்டுக்கோட்டையில் ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினார்கள். அதனை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான ஜனநாயக வழிகளை அவர்கள் தேடினார்கள்.

பிரிந்து போவதற்கான உரிமையை தமிழர்கள் அங்கீர்க்கிறார்களா என்ற கேள்விக்கு பதில் கோரும் முகமாக 1977 ஆம் ஆண்டு நடத்தப்பட்ட பாராளுமன்றத் தேர்தலை அவர்கள் பயன்படுத்தினார்கள். பிரிந்து போவது தொடர்பாக எடுக்கப்பட்ட முதலாவது மறைமுக பொதுவாக்கெடுப்பாக அந்த தேர்தலை கருதலாம்.

அத்தேர்தலில் பிரிந்து போகும் உரிமைக்கான கோசத்தின் கீழ் போட்டியிட்ட வேட்பாளர்கள் பெருவெற்றியை ஈட்டினார்கள். தமிழ் மக்களின் இந்த அபிலாசையை புரிந்து கொண்டு சமாதானமாக இனப்பிரச்சனையை தீர்த்து வைத்திருக்க வேண்டிய அரசு பேரி னவாதத்தையும் வன்முறையையும் கையில் எடுத்தது. 1977 ஆம் ஆண்டு பெரும் இனக்கலவரமாக அது வெடித்தது. அரசு வன்முறையை எதிர்கொள்ள தமிழ் மக்களும் வன்முறைப் போராட்டத்தில் இறங்கினார்கள். அந்தப் போராட்டமும் 2009 ஆம் ஆண்டு மிகவும் மோசமான மனித உரிமை மீறல், யுத்தவிதிகள் மீறல், இனப்படுகொலை என்பவற்றின் ஊடாக தோற்கடிக்கப்பட்டது.

இவ்வாறான பின்னணியில் தொடர்ந்து தனது சொந்த அரசாலேயே இராணுவரீதியாக அடக்கப்படும் ஓர் இனம், அந்த அடக்கமுறைகளுக்கு மத்தியிலும் தன்னை ஓர் இனமாக தக்கவைத்துக் கொள்ள பாடுபடும் ஓர் இனம், தனது நிலம், மொழி, பொருளாதாரம், கலாசாரம் என்பவற்றை பாதுகாக்க நினைக்கும் ஓர் இனம் தனது நிலைமையை இலங்கைக்கு வெளியே உள்ள நாடுகளுக்கு முறையிடவும், அதன் அரசியல் வேண்வா என்ன என்பதை சர்வதேசத்துக்குத் தெரிவிக்கவுமான ஒரு வழிதான் இந்த பொதுவாக்கெடுப்பு. பாதிக்கப்பட்ட ஓர் இனம் தனது பாதிப்புகளுக்கு நீதி கோருவதற்கும் அந்த பாதிப்புகள் மீளா நிகழாமல் இருப்பதற்கு சர்வதேசத்திடம் உதவி கோருவதற்கும் உரித்துடையது. இது ஒரு அடிப்படை மனித உரிமை. அந்த வகையில் தமிழ் மக்கள் இந்த பொதுவாக்கெடுப்புக்கு உரித்துடையவர்கள் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது.

பாதிப்புகளுக்கு நீதி கோருவதையும், மீளா நிகழாமல் உறுதிப்படுத்தக் கோருவதையும் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் பாதித்தவர்களை நோக்கி வைக்க முடியாது. அந்த வகையில் இன்று தமிழ் மக்கள் சர்வதேச அரங்கில் ஜக்கிய நாடுகள் சபையையும், இந்தியாவையும் ஏனைய நாடுகளையும் இந்த விடயத்தில் தலையிட்டு தமக்கு நீதி வழங்குமாறு கோருகிறார்கள். அந்த தீர்வுக் கோரிக்கையில் ஓர் அங்கம் தான் இந்த பொதுவாக்கெடுப்பு பிரேரணை.

பொதுவாக்கெடுப்பு ஒன்றும் இநக்குமதி செய்யப்பட்ட ஒரு மேற்குலக கருத்தியல் அல்ல. இலங்கையிலேயே பொதுவாக்கெடுப்புக்கு முன் னுதாரணம் ஒன்று இருக்கிறது. 1982 ஆம் ஆண்டு அப்போது சனாதிபதியாக இருந்த J.R. ஜெயவர்தனா தனக்கு அரசியலமைப்பில் இருந்த அதிகாரத்தைப் பயன்படுத்தி 1983 ஆம் ஆண்டு முடிவுக்கு வரவிருந்த தனது ஜக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்தின் பதவிக்காலத்தை நீடிக்க வேண்டுமா வேண்டாமா என்ற கேள்விக்கு பொதுமக்களின் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டு ஒரு பொதுவாக்கெடுப்பு நடத்தினார். அந்த வாக்கெடுப்பின் முடிவுகளின்படி அந்த ஆட்சி 1989ஆம் ஆண்டு வரை நீடிக்கப்பட்டது.

ஆகவே, இலங்கையின் அரசியல் அமைப்பிலேயே பொதுவாக்கெடுப்பு இருக்கிறது. இது ஒரு மேலைநாட்டு கருத்தியல் அல்ல. ஆனால், இன்று தமிழ் மக்கள் கோரும் பொதுவாக்கெடுப்பு என்பது இதிலிருந்து பல வகைகளில் மாறுபட்டாக இருக்கின்றது. அது எமது அரசியற் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு அரசு தொடர்பாக நாம் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைக்கு ஏற்றவாறு மாற்றியமைக்கப்பட்டு இருக்கிறது.

முதலாவது, அரசியலமைப்பின் பிரகாரம் இன்றைய சனாதிபதி அல்லது இனி வரும் சனாதிபதி தமிழ் மக்கள் கோரும் பொதுவாக்கெடுப்பை நடத்த முடியும், அதற்கான வரையறைகளை அவர் உருவாக்க முடியும் என்று இருந்தாலும் அவர் அதைச் செய்யப் போவதில்லை. அதனைச் செய்ய வைப்பதற்கான

(06 ஆம் பக்கம் பார்க்கவும்)

பிறகு கூட்டுத் தயாரிப்புக்கள் வருகின்றன. ஹீரோ ஹோண்டா, சுசுக்கி மாருதி இப்படி பல வருகின்றன. அப்படி கூட்டுத் தயாரிப்பிற்கு வருகின்ற வெளிநாட்டு நிருவனங்கள் மத்திய அரசாங்கத்தினோடு மினக்கடுவதை விடவும் மாநில அரசாங்கத்தோடு நேரடியாக தொடர்பு கொள்ளும் உரிமையை கேட்டன. அது ஒரு நடைமுறையாக மாற்றப்பட்டது. அதன் விளைவாகத் தான் குஜராத்தில் மகத்தான் ஒரு பொருளாதார ஏழுச்சி ஏற்பட்டது. அதைக் காட்டி அங்கிருந்து வந்த ஒரு முதலமைச்சர் இப் பொழுது நாட்டின் பிரதமராகவும் வந்திருக்கிறார். தமிழ்நாட்டிற்கும் இது பொருந்தும்.

அதாவது பல்தேசிய கம்பனிகளோடு உள்ளுர் நிறுவனங்கள் ஒரு கூட்டுத் தயாரிப்பிற்கு போகும் போது அவை மாநில அரசுகளுடன் நேரடியாக பேசுகின்றன. அதன் விளைவாக இந்தியாவில் இருக்கின்ற மாநிலங்களின் நிதிக் கையாளுகை அதிகாரம் அதிகம் வளர்ச்சி அடைந்துள்ளது. இந்திய இலங்கை உடன்படிக்கை செய்த காலத்தோடு ஒப்பிடும் போது இன்றைக்கு இந்திய மாநிலங்களின் நிதி அதிகாரம் அதிகரித்து இருக்கிறது. எனவே இந்த மாற்றத்தை கவனத்தில் எடுக்காமல் 13 ஜ பற்றி கதைப்பது பிழை.

இரண்டாவது, புவிசார் அரசியல். 13 உருவாகும் போது இந்தியாவும் அமெரிக்காவும் எதிர் எதிர் துருவங்களாக இருந்தன. இன்றைக்கு இந்தியாவும் அமெரிக்காவும் கூட்டாளிகளாக இருக்கின்றன. புவிசார் அரசியற் பங்காளிகள். எனவே 13 ஜ உருவாக்கும் போது இருந்த புவிசார் அரசியற் சூழல் இப்பொழுது இல்லை.

முன்றாவது, உள்ளாட்டு அரசியல். 13 உருவாகும் போது விடுதலைப்புலிகள் இயக்கம் போரில் ஈடுபட்டிருந்த காலம். தமிழ் மக்கள் இரத்தம் சிந்தி போராடியதன் விளைவு தான் 13. தமிழ் மக்கள் இரத்தம் சிந்தி போராடியதனால் தான் இந்தியா இலங்கைத் தீவில் தனக்கு என்றென்றும் உரிமை உண்டு என்று நிலைநாட்டத்தக்க ஒரு ஒப்பந்தத்தை செய்து கொண்டது. அந்த ஒப்பந்தத்தின் விளைவாகத் தான் 13 வந்தது. 13 இல் தமிழ்

13 ஜ அமுல்படுத்து என்று இலங்கை மீது அழுக்குத்தை பிரயோகிக்க இந்தியாவால் முடியவில்லை என்பதை நான் கடந்த 13 ஆண்டுகளிலும் இந்தியா நீர்ப்பது இருக்கிறது

மக்கள் கையொப்பம் வைக்கவில்லை. இந்திய இலங்கை உடன்படிக்கையில் தமிழ் மக்கள் ஒரு பங்குதாரர்களாக கையொப்பம் வைக்கவில்லை. அதில் இந்தியாவும் இலங்கையும் தான் கையொப்பம் வைத்திருக்கின்றன.

அப்படி பார்த்தால் 13 ஜ நிறைவேற்ற வேண்டிய பொறுப்பு இலங்கை அரசாங்கத்திற்கும் இந்திய அரசாங்கத்திற்கும் தான் இருக்கிறது. தமிழ் மக்களுக்கு இல்லை. தமிழ் மக்கள் அதனை கேட்கவில்லை. அப்படி பார்த்தால் யுத்தம் நடந்த காலத்தில் 13 ஜ அமுல்படுத்தாமல் விடுவதற்கு அவர்கள் சாட்டு சொல்லலாம். ஆனால் கடந்த 13 ஆண்டுகளாக 13 ஜ அமுல்படுத்தாமல் விட்டதற்கு இந்தியாவும் பொறுப்பு “13 ஜ அமுல்படுத்து” என்று இலங்கை மீது அழுத்தத்தை பிரயோகிக்க இந்தியாவால் முடியவில்லை என்பதை தான் கடந்த 13 ஆண்டுகளிலும் நிருபித்து இருக்கிறது. 13 இன் பெற்றோரின் ஒருவர் என்ற அடிப்படையில் கடந்த 13 ஆண்டுகளாக இந்தியா ஏன் இலங்கை அரசாங்கத்தின் மீது அழுத்தத்தை பிரயோகிக்கவில்லை என்ற கேள்விக்கு இந்தியா பதில் சொல்ல வேண்டும்.

அதுமட்டுமல்ல தன்னால் நிரப்பந்தித்து நிறைவேற்ற முடியவில்லை என்றால் பிறகு எதற்காக 13 ஜ ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்று தமிழ் மக்களை இந்தியா நிரப்பந்திக்க வேண்டும்? சிறிலங்கா அரசாங்கத்தின் மீது அழுத்தத்தை பிரயோகித்து 13 ஜ முழுமையாக அமுல்படுத்து என்று கூறக் கூடிய நிலைமையில் தான் இல்லை என்றால், தான் அமுல்படுத்த முடியாத தீர்வை இதுதான் தமிழ் மக்களுக்கு தீர்வு என்று ஏன் இந்தியா முன்வைக்கிறது? ஏன் முன்வைக்க வேண்டும்?

தவிர, இன்னுமொரு விடயத்தை நாங்கள் உள்ளாட்டு அரசியலில் பார்க்க வேண்டும். அது என்னவென்றால், 13 க்கு சிங்கள பகுதியிலும் எதிர்ப்பு இருக்கிறது. பிக்குகள் அதை ஏன் எதிர்க்கிறார்கள் என்றால் தமிழ் தேசிய மக்கள் முன்னணி தலைவர் கஜேந்திரகுமார் சொல்வது போல இந்தியாவிற்கு எதிராக தான் அவர்கள் 13 ஜை எதிர்க்கிறார்கள். தமிழ் மக்கள் ஏன் அதனை எதிர்க்கிறார்கள் என்றால் தங்களுக்கு அது போதாது என்று எதிர்க்கிறார்கள். இரண்டு பேரும் அதனை எதிர்ப்பதற்கு வெவ்வேறு நோக்கு நிலைகள் உண்டு.

இந்தப் பின்னணியில் 13 தான் தமிழ் மக்களுக்கு தீவு என்று முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னரான சூழ்நிலையை வைத்துக் கொண்டு இன்றைக்கு இந்தியா சொல்ல முடியாது. இந்தியா ஏன் திரும்ப திரும்ப 13 ஜை சொல்கிறது என்றால் அதற்கு ஒரு காரணம் தான் இருக்கலாம். இந்திய இலங்கை உடன்படிக்கையின் மிஞ்சி இருக்கும் பதாங்க உறுப்பு 13 தான். அதாவது இந்திய இலங்கை உடன்படிக்கை ஒரு அனைத்துலக உடன்படிக்கை. இரண்டு தலைவர்கள் செய்து கொண்ட உடன்படிக்கை என்றபடியால் இலங்கைக்குள் இந்தியா என்றென்றும் தலையிடக் கூடிய ஒரு வாய்ப்பை அது வழங்கும். 13 ஜை சொன்னால் தான் இலங்கையின் மீது இந்தியாவிற்கு இருக்கின்ற அந்த அனைத்துலக உரிமையை வலியுறுத்த முடியும். 13 ஜை நடைமுறைப்படுத்து என்று சொல்வதன் மூலம் இந்திய இலங்கை உடன்படிக்கை இப்பொழுதும் உயிர்ப்போடு இருக்கிறது என்று இந்தியா சொல்ல முயற்சிக்கிறது.

இந்திய இலங்கை உடன்படிக்கையின் இதயமான பகுதி 13 இல்லை. இலங்கைத் தீவு இந்தியாவிற்கு எதிரான சக்திகளால் பயன்படுத்தப்படக் கூடாது என்பது தான் இந்திய இலங்கை உடன்படிக்கையின் இதயமான பகுதி. ஆனால், இன்றைக்கு நிலைமை அப்படி இல்லை. சீனா அம்பாந்தோட்டையில் 99 ஆண்டுகளுக்கும் இருக்கும். கொழும்பில் துறைமுகப்பட்டினம் ஒன்றை சீனா கட்டிக்கொண்டு இருக்கிறது. அப்படி பார்த்தால் இந்திய இலங்கை உடன்படிக்கையில் கூறப்பட்டதன் பிரகாரம் இந்தியாவின் செல்வாக்கு மண்டலத்திற்குள்

முழுமையாக இலங்கை இல்லை. இந்த நிலைமையில் இந்திய இலங்கை ஒப்பந்தத்தை உயிர்ப்போடு வைத்திருக்க இந்தியா 13 ஜை நடைமுறைப்படுத்து என்று திரும்பத் திரும்ப சொல்லி வருகிறது.

இந்தப் பின்னணியை கவனத்தில் எடுத்து பார்க்கும் போது திரும்பத் திரும்ப 13 ஜை சொல்லிக்கொண்டு இருக்க முடியாது. திரும்பத் திரும்ப 13 ஜை சொல்லுகிற ஒரு நாடு அந்த 13 இல் தனக்கு இருக்கும் பொறுப்பை உணர்ந்து அந்த நிர்ப்பந்தத்தை இலங்கை அரசாங்கம் மீது பிரயோகிக்க வேண்டும். அவர்கள் பிரயோகிப்பதும் இல்லை. எனவே 13 என்பதை இலங்கையில் தலையிடுவதற்கான ஒரு வழியாகத் தான் அவர்கள் தொடர்ந்தும் கையாளுகிறார்களா என்று பார்க்க வேண்டும்.

அதிலும் பிரச்சனை இருக்கிறது. அப்படி கையாண்டாலும் கூட 87 ஆம் ஆண்டு உடன் படிக்கை செய்யப்படும் போது அதாவது முதலாம் கட்ட ஈழப்போரில் இருந்த அதே அனுகுமறையைத் தான் இந்தியா இப்பொழுதும் வைத்திருக்கிறது. அது என்னவென்றால் கொழும்பை கையாளுவதன் மூலம் இலங்கையை கையாளுவது. இலங்கையை கையாளுவது என்பது கொழும்பில் இருக்கும் அரசாங்கத்தை கையாளுவது. இந்தியா மட்டுமல்ல சீனாவும் அதனைத் தான் செய்கிறது. அமெரிக்காவும் அதனைத் தான் செய்கிறது. ஐ.நாவும் அதனைத் தான் செய்கிறது. உலகில் உள்ள எல்லா அரசுகளும் அரசுக்கும் அரசுக்கும் இடையிலான கட்டமைப்பு சார் உறவுகளின் ஊடாகத் தான் இலங்கையை அனுகூகின்றன.

சீனா யுத்தத்தில் இலங்கைக்கு உதவியது ஏனென்றால் அது அரசுக்கும் அரசுக்கும் இடையிலான உறவு. கடைசிக்கட்ட போரில் அரசாங்கத்திற்கு 60 வீதமான ஆயுதங்களை வழங்கிய நாடுகள் தான் பிறகு ஐ.நாவில் அரசாங்கத்திற்கு எதிராக தீர்மானத்தை கொண்டு வந்ததாக இலங்கைக்கு எதிரான முதலாவது தீர்மானம் நிறைவேற்றப்படும் போது அதை எதிர்த்து பேசிய கிழூப் பிரதிநிதி சுட்டிக்காட்டி இருந்தார்.

அரசுக்கும் அரசுக்குமான உறவு என்று வரும்போது எல்லோரும் கொழும்பைத் தான்

கையாளப் பார்க்கிறார்கள். இந்தியாவும் அதைத்தான் செய்கிறது. அரசைக் கையாள முடியாமல் போகும் போது இந்தியா தமிழ் மக்களை கையாளுகிறது. அதனுடாக அரசைப் பணிய வைக்கிறது.

இப்பொழுது பார்ப்போம் இந்தியா அரசைக் கையாளுவதன் மூலம் தான் வடக்கு கிழக்கை கையாளப் பார்க்கிறது. வடக்கில் இந்தியாவிற்கு ஒரு உப தூதரகம் உண்டு தான். அது சமூக மட்டத்தில் உறவுகளை பலப்படுத்தி வருகிறது என்பதுவும் உண்மை தான். ஆனாலும் இன்றைக்கும் முக்கியமான முடிவுகள் என்று வரும்பொழுது குறிப்பாக இனப்பிரச்சனை சார்ந்த முடிவுகளில் மத்தியில் இருக்கும் அரசாங்கத்தை கையாள்வது என்ற இந்தியாவின் அனுகுழுமறையில் மாற்றம் இல்லை.

இதுமட்டுமல்ல, இந்தியா என்ன நினைக்கிறது என்றால் தாங்கள் இரண்டு பேரையும் சம தூரத்தில் வைத்து கையாள்வதாக காட்டப் பார்க்கிறது. அப்படி கையாள இயலாது. ஏனென்றால் சிங்கள மக்கள் ஒரு அரசினுடைய தரப்பு தமிழ் மக்கள் அரசற்ற தரப்பு. அரசுக்கும் அரசுக்கும் இடையிலான கட்டமைப்பு சார் உறவுகளுக்குள்ளால் பார்த்தால் அது எப்பொழுதும் பலமானது. அந்த உறவு எப்பொழுதும் இருக்கும். அது தொடர்ச்சி அறாமல் இருக்கும். அரசு உபகரணங்களும் அரசு நிறுவனங்களும் அதை தொடர்ந்து பேணும். எனவே அந்த உறவு தொடர்ந்தும் ஒரு கட்டமைப்பிற்கு கீழாக பேணப்படும். தமிழ் மக்களுக்கு அப்படி இல்லை. தமிழ் மக்களிடம் அந்த கட்டமைப்புக்கள் இல்லை.

தமிழ் மக்கள் ஒரு அரசற்ற தரப்பு என்று பார்க்கும் போதே இந்தியா தமிழ் மக்களையும் சிங்கள மக்களையும் சம தூரத்தில் வைத்து கையாள்கிறது என்ற தர்க்கமே பிழை. அப்படி கையாள வெளிக்கிட்டால் இந்தியா இலங்கை அரசாங்கத்திற்கு பக்கத்தில் தான் நெருங்கிப் போகுமே தவிர, தமிழ் மக்களுக்கு பக்கத்தில் வரமாட்டாது. சிறிலங்கா அரசாங்கத்தை பகைக்க கூடாது என்ற அடிப்படையில் இந்தியா தொடர்ந்தும் 13 ஜ் வலியுறுத்துமாக இருந்தால்

கடந்த 13 வருடங்களாக இரண்டு தரப்பையும், சிங்கள மக்களையும் தமிழ் மக்களையும் சமமாக கையாளப் போகிறோம் என்று சொல்லி வரும் நடவடிக்கை தோல்வியிலேயே முடியும். ஏற்கனவே சிங்கள மக்களை இழந்தாகிற்று. சிங்கள மக்கள் தெரிந்தெடுத்த அரசாங்கங்கள் இந்தியாவின் பக்கம் இருக்குமாக இருந்தால் அம்பாந்தோட்டையை சீனர்களுக்கு கொடுத் திருக்க மாட்டார்கள். அல்லது ஒரு சீனப் பட்டினத்தை கட்டுவதற்கு, கொழும்புத் துறை முகத்தில் தீவை உருவாக்குவதற்கு அனுமதித் திருக்க மாட்டார்கள்.

வரலாறு முழுக்க நிருபிக்கப்படிருக்கிறது என்னவென்றால் கொழும்பில் இருக்கும் அரசாங்கங்கள் என்றைக்குமே இந்தியாவை கண்டு பயந்தன. அவை இந்தியாவிற்கு உண்மையாக இல்லை. வரலாறு முழுக்க அவர்கள் இந்தியாவிற்கு எதிராகத் தான் சிந்தித்து இருக்கிறார்கள். இந்தப் பின்னணிக்குள் தாங்கள் சிங்கள மக்களையும், தமிழ் மக்களையும் சமமாக கையாளப் போகிறோம் என்று இந்தியா நினைக்கிறது. ஏற்கனவே சிங்கள மக்களை இழந்தாகிற்று. அது இழந்தது தான். ஒரு போதும் சிங்கள மக்கள் அவர்களோடு நிற்கவில்லை. நிற்கப் போவதும் இல்லை.

இப்பொழுது தமிழ் மக்களையும் அவர்கள் இழக்கப் போகிறார்களா என்ற கேள்வி எழுகிறது. ஏனென்றால் 13 ஜ் தொடர்ந்தும் அவர்கள் வலியுறுத்தும் பொழுது தமிழ் மக்களும் இந்தியாவிற்கு தூரமாகவே போகப் பார்ப்பார்கள். ஏனென்றால் 13 ஜ் வலியுறுத்தும் இந்தியாவினால் அந்த 13 ஜ் முழுமையாக நிறைவேற்று என்று சொல்லி இலங்கை அரசாங்கத்தின் மீது நிர்ப்பந்தங்களை பிரயோகிக்க முடியவில்லை என்பது தான் உண்மை. 13 ஆண்டுகளாக இந்தியா அந்த விடயத்தில் தோற்றுக்கொண்டே இருக்கிறது. எனவே 13 என்பது இன்றைக்கு இருக்கும் நிலைமையில் இந்தியாவிற்கும் தமிழ் மக்களுக்கும் இடையிலான ஆப்பாக மாறி இருக்கிறது என்பது தான் உண்மை.

இந்தியா 13 ஜூ தொடர்ந்தும் வல்யுறுத்துமாக இருந்தால் தமிழ் மக்கள் தூரமாக விவசீய செல்வார்கள்!

■ நிலாந்தன்

தொகுப்பு - ரஜீந்தினி

13 ஆவது திருத்தம் என்பது தமிழ் மக்களுக்கும் இந்தியாவுக்கும் இடையிலான ஒரு ஆப்பாக எப்பொழுதோ மாறிவிட்டது. சனாதிபதி J.R. ஜெயவர்த்தனா 13 ஆவது திருத்தத்தை கொண்டு வரும்போதே தனக்கு எதிராக வந்த இந்தியாவை தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக திருப்பும் ஓர் உத்தியாகத் தான் அதனை அவர் உருவாக்கினார். அதற்கு பிறகில் இருந்து அந்த 13ஜ பலவீனப்படுத்துவத்தில் தொடங்கி இன்று வரையிலும் 13 என்பது தமிழ் மக்களுக்கும் இந்தியாவிற்கும் இடையிலான ஒரு ஆப்பாகத் தான் காணப்படுகிறது.

அண்மைக்காலங்களில் பாரதிய ஜனதா கட்சியின் பிரமுகர்களும் அந்த 13 ஜூ அமுத்திக் கூறுவதை நாம் காண்கிறோம். இந்திரா காங்கிரஸ் கட்சி மட்டுமல்ல பாரதிய ஜனதாவும் கூட அதனையே அமுத்துகிறது. உண்மையில் 13 ஆம் திருத்தம் இந்திரா காங்கிரஸினுடைய பிள்ளை என்று சொல்லலாம். அப்படியிருக்க பாரதிய ஜனதாவும் கூட அந்த 13 ஜூ தான் கதைக்கிறது. இதில் முன்று விடயங்களை

பார்க்க வேண்டும். முதலாவது 13 ஆவது திருத்தம் என்பது உருவாக்கப்படும் போது இருந்த நிலைமை. ஒருமுறை வடக்கு கிழக்கு இணைந்த மாகாணத்தின் முதலமைச்சராக இருந்த வரதராஜப்பெருமாள் ஒரு தனிப்பட்ட சந்திப்பில் என்னிடம் சொன்னார், ‘இந்தியாவில் இருப்பதைப் போன்ற அதிகாரங்களை கொண்ட ஒரு கட்டமைப்பாக அதனை உருவாக்கத் தான் நாங்கள் யோசித்தோம். ஆனால் சண்டைகளுக்குள் அதை அப்படியே நிறைவேற்ற முடியாமல் போய்விட்டது’ என்று. ஆனால் 13 உருவாகும் போது இருந்த உலக சூழலும் இப்பொழுது இல்லை உள்ளாட்டு சூழலும் இப்பொழுது இல்லை. குறிப்பாக இந்தியாவின் மாநில சூழலும் அப்படி இல்லை.

13 உருவாகும் போது இருந்த இந்திய மாநிலங்கள் இப்பொழுது இல்லை. குறிப்பாக மன்மோகன்சிங்கின் வருகைக்குப் பின் குறிப்பாக நரசிம்மராவ், மன்மோகன்சிங் போன்றவர்கள் திறந்த சந்தை பொருளாதாரத்தினை நோக்கி இந்தியாவை திறந்து விடுகிறார்கள். அதற்குப்

(21 ஆம் பக்கம் பார்க்கவும்)